

Nissehistorie 2

Skovnisserne møder troldene

Skrevet af Bodil Vind i 2012

1. december

Langt ude i skoven, der hvor træer og buske gror tæt og brombær rankerne snor sig rundt om benene på en, når man forsøger at komme igennem dem, der ude bor nisserne.

De nisser jeg vil fortælle om bor i en lysning bagved nogle tætte buske, tæt ved en lille sø, hvor de kan svømme om sommeren og lave glidebaner på isen om vinteren.

Nisserne bor i små hytter eller huler, som de selv bygger af sten og grene og mos og hvad de ellers kan få fat på. De små hytter ligger mellem store træerødder eller i læ af store sten, og der bor nisserne hyggeligt og bekvemt med et stort ildsted til at lave mad på, og stole og borde og senge som de mest fingernemme nisser har lavet.

Nu tænker du måske, at nissernes huler ikke kan være ret store, når de kan ligge mellem et stort træes rødder, og det er de heller ikke. For nisserne er ikke ret store. De siger selv, at en voksen nisse er fire æbler høj, men de æbler, som nisserne kender til, er de små vilde æbler, der gror ude i skoven, så en velvoksen nisse er kun lidt større end et voksent menneskes hånd. Men bortset fra at de er små, så ligner nisser mennesker meget. De elsker at synge og danse og lege og de holder af at spise god mad, og ligesom mennesker, i hvert fald menneskebørn, synes de at julen, er den bedste tid på året.

Nisserne lever mest af det, de kan finde i skoven. Om sommeren samler de bær og frugter og om efteråret nødder, bog og agern. Noget af det gemmer de i deres forråds-kamre, så de har noget at leve af når det er vinter med sne og frost. Men nisserne holder også forfærdelig meget af grød og for at få mel og gryn til grød har de lavet en aftale med deres gode venner musene om, at de hjælper nisserne med at samle korn på markerne, og bære det hjem til nissehusene. Til gengæld strikker nisserne så ørevarmere til musene så de ikke skal fryse når de løber rundt uden for om vinteren. Og det er musene vældig tilfredse med.

Men nisserne skal jo også have tøj på kroppen og - især- huer på hovedet. Så nisserne har lært noget af fuglene. De samler den uld som fårene på marken går og taber i store totter. Fuglene bruger ulden til at fore deres reder med, men nisserne laver garn af ulden og garnet bliver til tøj og huer.

Nisserne har tre huer. En grøn, en grå og en rød. Den grønne bruger de om foråret og sommeren, den passer godt til de grønne blade og græsset, synes de. Den grå er lidt mere kedelig. Den bruger de om efteråret og vinteren, når det er lidt mørkt og trist. Den tredje er den festlige røde nissehue som nisserne tager på den 1. december og beholder på lige til julen er forbi.

Nu tænker du måske, at det må være lidt kedeligt at leve som nisse ude i skoven, selv om de har dyrene og fuglene som selskab. Og det er det måske også sommetider, især i de lange mørke vinteraftner, når der stadig er længe til jul. Men nisserne - især de ældre nisser - er vældig gode til at fortælle historier, om nisser og trolde og dyr og mennesker. Nisser elsker at høre historier, og især ved juletid kan de vældig godt lide at høre historier om mennesker. Men selv om de godt kan lide historierne, så tror de de fleste nisser ikke på at der findes rigtige mennesker - ligesom der er mange mennesker, der ikke tror på nisser, selv om de godt kan lide at høre historier om dem. Så sidste år var der to små nisser, der drog ud på en lang og farlig tur helt ud til en stor bondegård og videre ind til byen, for at finde mennesker. Men selv om de fandt rigtige mennesker og kom hjem og fortalte om dem, så er stadig mange nisser, der ikke rigtig tror på at det er sandt, og mener at mennesker kun findes i eventyrene.

De mest uhyggelige historier, nisserne kender, er dem, der handler om trolde. De største nissebørn fortæller sommetider troldehistorier bare for at gøre hinanden bange, og de små nissebørn må stoppe halstørklæderne ind i ørerne for at kunne sove om natten uden at få onde drømme. Faktisk er der næste ingen nisser der har set en trold i virkeligheden, men nogle af de ældre nisser, som har rejst langt omkring i skoven, har mødt troldene i deres ungdom og kan fortælle historier om dem, og som alle andre historier bliver troldehistorierne bedre og bedre og mere og mere uhyggelige for hver gang de bliver fortalt.

Den klogeste af alle nisserne, Klogenisse har endda skrevet en bog om troldene, men den er der vist ikke andre end ham selv, der har læst.

Og sådan fordriver nisserne tiden i de mørke vinteraftner med sang og historier, men selv om livet i skoven som regel er stille og fredeligt, så sker der skam også spændende og sommetider ligefrem farlige ting i nissernes liv. Og det er nogle af de ting som den historie jeg nu vil fortælle, skal handle om.

Den første december er en af årets allerbedste dage, synes nisserne, for da begynder julen for dem, og det første de gør er at skifte deres praktiske og lidt kedelige grå nissehue ud med den festlige røde julenissehue.

I en af nissehytterne har hele familien travlt med at finde de røde huer frem, og det sker med temmelig megen larm og ballade. For når far og mor og 7 nissebørn alle sammen skal finde deres huer frem og prøve om de også passer i år – så går det ikke helt stille af.

Familien består af en Nissefar, som hedder far Nis og en Nissemor som hedder Tove, selv om de fleste bare kalder hende Nissemor. Det ældste nissebarn – som snart er lige så stor som en voksen nisse - hedder lille Nis, fordi han er opkaldt efter sin far, det næstældste nissebarn, som også er ved at være ret stor, er en pige, så hun hedder lille Tove efter sin mor. Og så er der de fem yngste nissebørn, som hedder Tre, Fire, Fem, Seks og Syv. Det er måske nogle lidt mærkelige navne, men da Nissemor og Nissefar fik flere børn, kunne de simpelthen ikke finde på flere navne, og da de jo ikke syntes at de kunne kalde alle deres børn Nis eller Tove, var de nødt til give dem navn efter deres nummer i rækken, så det blev altså til Tre, Fire, Fem, Seks og Syv. Nisser er ufattelig dårlige til at finde på navne!!

Og nu er de altså i gang med at finde huerne frem.

Nissefar står og hiver og haler i sin hue, for at få den ned over ørerne. ”Jeg kan ikke forstå det” knurrer han. ”Den må være krympet”. ”Tja” siger Nissefar – ”det kan jo også være, at dit hoved er blevet større, af al den grød du spiser!” Og så finder Mor Tove sin egen nissehue frem. Den ligger pænt foldet sammen i en skuffe og passer på en prik.

Lille Nis skælder ud over, at han ikke kan finde sin hue nogen steder. Og da han endelig finder den inde under sin seng er den helt støvet og krøllet. Og så skælder han lidt ud over det. Lille Tove har fundet sin hue, og står og prøver at sætte de på forskellige smarte måder. Hun er også i fuld gang med at plage Nissefar for at få en kvast i huen. ”Det har alle de andre nissepiger” siger hun. ”Det er moderne i år. Søde far, må jeg ikke få en kvast”. ”Nu må vi se”, siger Nissefar. ”Til jul måske”. Og så surmuler lille Tove lidt over det. Tre har også fundet sin hue, den er blevet lidt for lille til ham, men han er egentlig ligeglad. Bare han snart får noget at spise. Men Nissefar klapper ham på kinden og siger :”Som du dog vokser dreng. Men du kan glæde dig, jeg har en overraskelse til dig til jul”. Fire og Fem og Seks fik nye huer sidste år og de passer stadig fint i år, ”men jeg ønsker mig

altså et nyt halstørklæde Far ”siger Fem, ”det er helt trevlet i enderne”. ”Det gør jeg også” skynder Seks sig at sige, selv om hans halstørklæde er helt fint. ”Jeg vil gerne have nye sokker” siger Fire ”og hvis lille Tove skal have kvast i sin hue, vil jeg også have det”. ”Det vil jeg osse” siger Seks. ”Kvaster er for tøser” siger Fem. ”Ja, ja, nu må vi se” siger Nissefar. Lille Syv er ligeglad. Hun har arvet en af Fires gamle huer. Den er lidt for stor, men hun synes at det er sjovt at trække den ned over øjnene og sige ”Bøh!!!”

Da de alle sammen har fået nissehuerne på, og de har fået en portion grød at styrke sig på, går nissefamilien ud for at besøge de andre nisser, så de alle sammen kan beundre hinandens huer.

Og der er en hel del snak om, hvem der laver de pæneste huer – for ikke alle er lige så gode til at strikke som Nissefar – og en større diskussion om kvaster, som de fleste af de ældre nisser synes er noget pjank.

Men da det bliver aften, samles nisserne om et stort bål og synger alle de gode gamle nissesange. Den om nissen der sidder på loftet og spiser grød kan de særligt godt lide, for alle nisser elsker grød men bryder sig ikke særlig meget om rotter.

Fire og Fem holder mest af sangen om den lille nisse der rejste, for sidste år var de selv på en lang rejse ud for at finde mennesker.

”Men i år” siger Fem, ”i år skal vi ingen steder, vel Fire ?”

”Næh” siger Fire. ”Det skal vi vel ikke. Men man ved selvfølgelig aldrig”.

2. december

2. december er en meget vigtig dag for nisserne. Nu har de fået de røde nissehuer på, og de skal i gang med at gøre hytterne klar til julen. De er alle sammen i højt humør, for nisser glæder sig jo lige så meget til jul som menneskebørn gør.

De er alle sammen taget ud i skoven og har travlt med at samle materialer til at reparere hytterne med, og ting som de kan bruge til julepynt. De voksne nisser samler pinde og mos, så de kan stoppe de huller, der altid kommer i nissehusenes tage og vægge når det blæser, og nissebørnene samler røde bær og små fine kogler og grankviste, som de kan pynte op i stuerne med,

Far Nis slæber af med en stor gren og skælder lidt ud på lille Nis – som jo altså er temmelig stor – fordi han ikke rigtig tager ved i den anden ende. ”Tag hænderne op af lommerne knægt”, siger han, og lille Nis forklarer, at han faktisk er så stærk, at han kun behøver at bruge en hånd for at bære hele grenen. Og Far Nis brummer lidt om børn nu om stunder, og så slæber de videre.

Lille Tove er der ikke rigtig nogen, der har set noget til, siden hun gik over for at hjælpe Klogenisses barnebarn, som er en meget klog og smuk ung nisse, med at sortere grankogler efter størrelse.

Tre er mest optaget af at finde ting, der kan spises. Han er vældig god til at finde bog og agern, der stadig kan bruges til mad, og de lækre røde bær, som alle nisser elsker, og det der ikke ender i hans egen mave, bærer han hjem til Nissemor i en stor rygsæk, som han altid har på, hvis han nu skulle finde noget spiseligt undervejs.

Fire og Fem har også samlet bær og kogler, men det varer nu ikke så længe, inden de begynder at kede sig lidt. Så begynder de at kaste bærene efter hinanden, og efter et stykke tid er det ikke kun deres huer der er røde. Faktisk ser de ud som om er dyppet i syltetøj begge to. Det ser sjovt ud og Seks kunne godt tænke sig at være med. Men så snart han begynder at kaste bær på dem, råber de begge to: ”Gå din vej, gå hen til Nissemor, du kan ikke være med her. Du begynder bare at tude hvis vi kaster bær på dig”.

”Nej jeg gør ej”, siger Seks – ”det var bare sidste gang, fordi I kastede så hårdt og det var grankogler. Jeg vil gerne være med”. ”Nej” siger de to store søskende igen – ”gå hen til mor, du er for lille”.

”Øv” tænker Seks og trisser hen i retning af det sted, hvor Nissemor står og river blødt mos af en træstub og lægger det i en bunke, ”bare jeg var lige så stor som Fire og Fem, men det bliver jeg jo aldrig. De vil altid synes at jeg er for lille. Selv om jeg bliver 1000 år. Øv.”

Og så går han hen til Nissemor og står lidt og kigger på at hun samler mosset sammen. Syv sidder oppe på en af de mosbunker som Nissemor allerede har samlet, og engang imellem hopper hun op og ned i bunken, mens hun råber og hujer af glæde. ”Det ser sjovt ud”, tænker Seks, og så tager han tilløb og springer fra den ene bunke til den næste og videre til den tredje så mosset står om ørerne på ham.

”Hold op med det der” siger Nissemor strengt, ”kan du da ikke se, at du splitter alt det mos ad som jeg lige har samlet”. ”Men Syv hopper også i mosset” siger Seks fornærmet. ”Ja, men du er meget større end hende, så du hopper bunkerne helt flade”, siger Nissemor. ”Du er stor nok til at hjælpe lidt til, og nu kan du starte med at hjælpe med at samle mosset sammen igen”.

”Dumme Nisseemor” siger Seks, ”dumme prut. Og Fire og Fem er også nogen dumme prutter. Og alle de andre er lige så dumme. Prutter”. Nisseemor ser vred ud nu og Seks går lidt væk, mens han stadig snakker vredt – mest med sig selv.

”Først er jeg for lille og så er jeg for stor. Hvorfor kan jeg ikke bare være lige tilpas.

De er rigtig dumme alle sammen. En rigtig dum familie. Måske skulle man gå ud i verden og finde sig en anden familie. En hvor de alle sammen synes at jeg har lige den rigtige størrelse og må være med til alting og selv må bestemme alting”.

Seks begynder at gå hen ad en af skovstierne. ”Hvad mon de ville sige” tænker han, ”hvis jeg nu virkelig løb væk. De ville helt sikkert blive meget kede af det. Og Fire og Fem ville nok få skældud fordi de var så dumme imod mig, og mor ville savne mig, og fortryde at hun havde sagt at jeg ikke måtte hoppe i mosset”. Han får næsten tårer i øjnene når han tænker på, hvor kede de ville blive af det alle sammen, hvis han forsvandt.

”Jeg gemmer mig i min hule” tænker han. ”Den hule jeg har sammen med museungerne. Der er både mad og tørt græs at sove i, og måske er nogen af musene der også. Og når jeg så kommer hjem i morgen, så bliver de så glade for at se mig, at de helt glemmer at være sure på mig, fordi jeg sagde prut til dem”.

Og Seks piler hen ad stien og op over en lille høj, og ned under nogle buske, og lige hen til indgangen til hulen. Han skubber til nogle grene og råber ind i hulen ”Hu, hu, er her nogen?”. ”Sig kodeordet” siger en stemme inde fra hulen – ”øh, uglegylp” siger Seks. ”Nej” svarer stemmen, ”men så tissemyre da”. ”Nej” siger stemmen igen, ”men så ved jeg det ikke” siger Seks lidt utålmodig. ”Det er musehaleknudespid” siger stemmen, ”det kan jeg overhovedet ikke sige” mumler Seks og kravler ind ad døråbningen. Inde i hulen sider to museunger. ”Hej” siger Seks, ”jeg er løbet hjemmefra”. Museungerne gør store øjne og den ene bider sig lidt nervøst i halen. ”Ved din far og mor det”, spørger den så, og den anden siger lige samtidig, ”må du godt det?” ”Nej” siger Seks ”det er jo det, der er hele ideen med det. De skal blive rigtig kede af det og savne mig – og så kommer jeg hjem”. ”Nå sådan” siger museungerne, men det ser ikke helt ud, som om de forstår det.

”Nå, men vi skal hjem nu. Vi må ikke være ude, når uglen vågner”. Og så piler de ud af hulen mens de skæver nervøst til en stor ugle, der sidder og sover på en gren højt oppe over hulen.

Men Seks spiser lidt af den mad, de har gemt i hulen, og så ruller han sig sammen i et hjørne, mens han gaber inderligt. Og det sidste han tænker inden han falder i søvn er, at han alligevel vil sige til Nisseemor, at han ikke mente det der med at hun var en prut.

Imens er nisserne ved at være færdige med at slæbe alle de ting, de har samlet sammen hjem til hytten, og Nisseemor har sat den store grødeskål midt på bordet, så de kan få noget at spise, for de er både trætte og sultne alle sammen.

”Men hvor er Seks?” siger Nissefar, da han opdager, at der er en tom plads ved bordet. ”Er der nogen af jer der har set ham?”.

”Han var vist lidt sur” siger Fire, ”fordi vi ikke ville lege med ham”. ”Ja og jeg skældte ham vist lidt ud” siger Nisseemor, ”fordi han hoppede i mosbunkerne”. ”Og han kaldte dig en prut” siger Syv med høj klar stemme ”mange gange. Prut prut prut”.

”Han er nok løbet hen til musene” siger Fire. ”Dem er han gode venner med, og så bliver han der nok i nat, for nu er det jo helt mørkt udenfor”.

Nissemor ser lidt urolig ud, men Nissefar siger beroligende: ”Han er vant til at klare sig. Og du kender jo musene. De er flinke og skal nok tage sig af ham”. ”Og ellers går vi ud og finder ham” siger Fire, ”ikke osse Fem”, og Fem nikker med munden fuld af grød.

Da nisserne er færdige med at spise og skal til at gå til ro, er der pludselig en, der banker på døren, og da Nissefar lukker op, står der en stor sort fugl udenfor. ”Undskyld vi forstyrrer” siger den , ”men må vi gerne sove her i jeres træer i nat, for hjemme i den del af skoven, hvor vi bor, er der en forfærdelig larm og spektakel, det er ikke til at få lukket et øje”. ”Men hvad er der dog på færde?” spørger Nissefar. ”Ja det skal jeg såmænd sige dig” siger fuglen. ”Det er de forbistrede trolde. Der er en stor flok af dem, der har slået sig ned her i skoven. I vores skov. Og larme og regere gør de. Og de lugter. Hele natten.” .

”Nå men godnat”. Og så forsvinder fuglen op i et af de højeste træer.

”Trolde” siger Nissefar lidt bekymret, mens han langsomt lukker døren ”Nå, så der er trolde i skoven.....”

3. december

Inde i hulen sover Seks trygt og godt – selv om det allerede er ved at blive lyst udenfor.

Han ligger faktisk og drømmer en dejlig drøm, hvor han er den største nisse i verden. Og Fire og Fem er meget mindre end ham og skal gøre alt hvad han siger – og de hopper i store mosdynger, alt det de har lyst til.

Men pludselig, midt i drømmen, kan han mærke, at der en nogen, der trækker ham i det ene ben.

Da han begynder at vågne, tror han først at han er hjemme i nissehuset, og at det er Fire der trækker ham i benet for at få ham ud af sengen. Det gør hun nemlig nogen gange. ”Hold så op ” siger han søvnigt, ”jeg er vågen”.

Men så opdager han, at han slet ikke er hjemme i hytten, og at det ikke er Fire, men en, der må være meget større og stærkere, der hiver i ham, for pludselig bliver han løftet højt op, og det er som om hele verden vender på hovedet, indtil han opdager at det er ham selv, der vender på hovedet, mens en eller anden løfter ham op i det ene ben.

Og så bliver han drejet rundt, og lige med et kigger han ind i et stort rundt ansigt med store runde grønne øjne og et stort bredt smil. Rundt om hovedet er der en masse hår, og ud af de meget store ører stikker – helt tydeligt – små totter hår.

”En trolde” tænker Seks. ”Du godeste, hvad skal jeg gøre, jeg er blevet fanget af en trolde”. Og han prøver at huske alt det han hørt om trolde. At de er meget større end nisser, og at de har hår på kroppen og hår i ørerne og lugter af sure tæer. Men han kan simpelthen ikke huske, hvad de spiser. Om de for eksempel spiser nisser.

”Øh” prøver han at sige, men hans stemme er lidt hæs, og det er svært at tale tydeligt når man hænger med hovedet nedad. ”Øh, du trolde, vil du ikke godt sætte mig ned, eller i hvert fald vende mig om”.

Men det lader ikke til at trolde har hørt ham, for den råber bare med en høj skinger stemme. ”Se her Frede, se hvad jeg har fundet, en nisse, jeg tror det er en nisseunge”. Det rasler lidt i buskene, og

så kan Seks se endnu et ansigt, der ligner det første, men som har lidt større ører og lidt mere hår i dem, og ansigtet kommer nærmere. ”Hvad er det” siger en stemme, der er lidt mere grov end den første. ”Så du hvad jeg gjorde med uglen, så du det Trille, hvad Trille?” ”Ja jeg så det, men se her hvad jeg har fundet”. ”Hvad er det du har fundet Trille. Er det noget sjovt?” Og en stor hånd tager fat i Seks og vender ham om. Og nu kan Seks se de to trolde. Han kan tydeligt se dem nu, hvor han vender den rigtige vej, og der ingen tvivl om at det er rigtige trolde. De er meget større end nisser, men de ser egentlig ikke så farlige ud, mere nysgerrige. Og de er ikke særlig pæne. Det er de sandelig ikke. De er faktisk noget at det grimme, han nogensinde har set. De har en masse hår på arme og ben, og helt ud på deres bare tæer er der store hårtotter. Og i ørerne. Og nu står pigen minsandten med en finger langt oppe i næsen. ”Hvad hun end finder deroppe” tænker Seks lidt nervøst, ”så håber jeg ikke, at hun har tænkt sig at tørre det af på mig!”

”Øh, hør I to” forsøger han igen, og den mindste trolde råber: ”Nej hør han kan snakke, hvor er han sød, jeg vil have ham med hjem”. ”Du får garanteret ikke lov til at beholde ham”, siger den

største trolde, "Troldefar er dødtæt at alt det skrammel du slæber hjem". "Men ham her er ikke skrammel, han er en sød lille nisse ...". "Læg ham nu tilbage" siger den trolde der blev kaldt Frede, "læg ham tilbage". Seks skal lige til at sige, at det synes han er en rigtig god ide. Men så siger den mindste trolde: "Det går slet ikke, mor siger selv, at hvis man har rørt ved en unge, så kan man ikke lægge den tilbage, for så vil moren ikke have den tilbage. Fordi den lugter af trolde"

Seks vil meget gerne fortælle dem, at han er sikker på, at Nissemor ikke har noget imod at få ham tilbage, selv om han lugter lidt af trolde. Men det er ligesom de slet ikke hører ham.

"OK" siger Troldefrede. "Tøser altså. Så tag den med, men du må selv slæbe den". "Nåh hvor er du sød" siger Troldefrille og klapper Seks på huen. "Du skal være min dukke". "Den sidste dukke du havde, rev du hovedet af", siger Troldefrede. "Og hvad så" siger troldepigen, "den her er meget sødere og forresten var det et uheld".

Seks bliver lidt bekymret, da han hører om den hovedløse dukke. "Men det lader da i hvert fald ikke til at de har tænkt sig at æde mig", tænker han. "Og jeg kan vel godt holde ud at være dukke indtil min familie finder mig igen. For det er jeg sikker på at de gør. For det kan godt være at trolde er både større og stærkere end nisser. Men nisser er mindst dobbelt så – nej mindst ti gange så- kloge som trolde".

Men så får han ikke tid til at tænke så meget mere, for nu stopper Trille trolde pige ham ind under den ene arm, og så løber de to troldebørn af sted gennem skoven, så hurtigt at det suser for ørerne og flimrer for øjnene af Seks. Et sted synes han at han hører en ugle tude: "Kom tilbage, kom tilbage I to bøller", men måske var det bare vinden, der susede.

"Hvor mon vi skal hen" tænker Seks, men troldebørnene råber og skriger og griner hele tiden, så det er helt umuligt at råbe dem op og spørge.

Da de har løbet et stykke tid, stopper troldebørnene op og sætter sig i på en træstamme for at puste ud. Pigen sætter Seks ned ved siden af sig. Han er helt ør i hovedet af at blive bumpet op og ned, så han er glad for en lille pause. "Mon jeg skulle prøve at stikke af nu?" tænker han, men da han kigger sig

omkring, bliver han klar over, at han er i en del af skoven, hvor han aldrig har været før, og at han ikke aner hvilken vej han skal gå, for at komme hjem. "Jeg tror ikke at trolde vil gøre mig noget ondt", tænker han. "Måske skal jeg bare vente til vi kommer hjem til deres hule og så prøve at forklare dem, at jeg gerne vil hjem, og få dem til at vise mig vej. Og ellers må jeg bare vente på at nisserne finder mig." Han bliver afbrudt i sine tanker af trolde drengen der siger: "Jeg keder mig, skal vi ikke prøve at kaste med nissen til hinanden?". "Joh" råber pigen "nej" hyler Seks, "det tror jeg altså ikke, at jeg kan tåle", men det er der ingen der hører. Og så kaster trolde stakkels Seks frem og tilbage mellem sig. Det er lidt ligesom at flyve, og selv om han er lidt bange begynder han også at synes at det er ret sjovt. Det værste er at Trille ikke er særlig god til at gribe, så Seks får sig nogle knubs når han rammer jorden. Efter et stykke tid, er han også ved at få kvalme og blive lidt flyvesyg, men så siger pigen: "Nej nu skal vi ikke kaste med den mere, den går bare i stykker. Og det er min dukke. Og vi skal forresten også snart hjem". Og så stikker hun Seks ind under armen igen og trolde løber videre gennem skoven.

De løber så længe at Seks bliver helt træt og er lige ved at falde i søvn. Det sidste han tænker inden

hans øjne falde i er :”Jeg håber sandelig ikke at hun har tænkt sig at give mig en dukkekjole på” .
Og så sover han.

4. december

Hjemme i nissehuset er nisserne ved at være både bekymrede og urolige. De har alle sammen været ude at råbe og lede efter Seks, men ingen har set eller hørt noget til ham. Og selv om Nissefar mange gange har gentaget, at nisser er gode til at klare sig, og at der ikke er nogen grund til at være bekymret, så er de efterhånden ved at være temmelig urolige. Og de kan ikke lade være med at tænke på det, fuglene sagde om, at der var trolde i skoven – også selv om det var i en helt anden del af skoven.

Nissefar har også været henne for at spørge musene, om har set noget til Seks, men det var kun den gamle døde Bedstefar mus der var hjemme, og selv om Nissefar gentog mange gange at Seks var blevet væk, gik det vist aldrig op for den gamle, hvad problemet var. Han sad blot og gentog: ”ja de børn, de børn. Vi var 18, så min stakkels mor havde nok at se til, ak ja”. Og det blev Nissefar jo ikke så meget klogere af.

Så da morgenen kommer og det er d. 4. december beslutter Fire at det er på tide at gøre noget alvorligt ved sagen.

Da de sidder ved morgenbordet siger hun meget bestemt: ”Mig og Fem tager ud for at finde ud af hvad der er sket med Seks. I dag. Bare så I ved det”. ”Gør vi det” siger Fem lidt overrasket, men så skynder han sig at sige: ”Ja, det gør vi, helt bestemt.

Og du skal ikke være bekymret Nissemor. Vi skal nok finde ud af det”.

Og så traver de af sted. Da de har gået lidt siger Fem: ”Øh, hvor skal vi begynde at lede? Vi har allerede ledt alle de steder vi var, sidst vi så ham. Og musene vidste heller ikke noget”. ”Han var sur” siger Fire. ”Meget sur. Jeg tror ikke bare at han er gået vild. Jeg tror at han har gemt sig med vilje, for at gøre os kede af det”. ”Det har jeg osse gjort nogle gange” siger Fem. ”Men der var nu aldrig nogen der opdagede det”.

”Men hvor ville du gå hen, hvis du ville gemme dig en nat eller to siger Fire?” Og så tænker de sig begge længe om. ”Nu ved jeg det” siger Fem. ”Den hule, vi lavede engang og som Seks og museungerne leger i nu. Der er både mad og hø til at sove i, der ville jeg løbe hen, hvis jeg ville gemme mig”.

”OK, lad os komme der hen”, siger Fire, og så løber og hopper og springer de af sted hen til hulen.

Men hulen er tom. Fire og Fem kan se, at der har sovet nogen i høet, men der ser meget mere rodet ud, end der plejer at gøre. ”Der er sket noget her”, siger Fire. ”Noget mere end bare en, der har sovet i hulen”.

”Prøv at se” siger Fem, ”der er spor uden for hulen”. ”Ja” siger Fire og bøjer sig ned. ”Det der er Sekses træsko, men se alle de store spor her – det er store fødder, bare fødder – tror du det kan være --- trolde ??????”

”Vi må spørge nogen” siger Fire ”Der må være nogen, der har set eller hørt noget”. Hun kigger sig omkring. ”Der plejer at bo en ugle i det store træ, lige over hulen. Måske har hun set eller hørt noget. Hun er jo vågen om natten”. ”Ja og hun er vistnok meget klog”, siger Fem, lidt ængsteligt. ”Og ret sur hvis man vækker hende”.

"Det gælder vores lillebror" siger Fire meget bestemt. "Hvis hun er her, så vækker vi hende".

Pludselig hører de en mærkelig kvækkende lyd over deres hoveder. Og da de kigger op ser de uglen der sidder på en gren.

Men hun ser meget mærkelig ud. Det ser faktisk ud som om hun sidder med ryggen til dem, men alligevel kan de se hendes ansigt forfra. Som om hun sidder og kigger ned af ryggen på sig selv.

"Øh, undskyld fru Ugle" siger Fem høfligt, "jeg håber ikke at vi vækkede dig". Igen siger uglen den mærkelige kvækkende lyd. "Øh er der noget galt"? spørger Fem, "du ser lidt, øh, mærkelig ud". "Det er noget med dit hoved" fortsætter Fire. "-det sidder ikke helt rigtigt". Nu hvæser uglen noget der lyder som: "forbaskede troldunger, bare vent til jeg får fat på dem". "Hvad har de gjort?" spørger Fire samtidig med at Fem siger: "Hvad for nogen troldunger?".

"De drejede mit hoved rundt" siger uglen hæst "og nu kan jeg ikke få det tilbage igen".

"Kan du ikke bare dreje det?" spørger Fire, "Joh tak, men hvilken vej?" hvisler uglen. "Hvis jeg drejer det den forkerte vej får jeg en hals som en proptrækker. Synes du måske at det er særlig sjovt.....?".

"Måske kan vi hjælpe dig" siger Fem, "vi kravler lige op til dig". Og så kravler de to små nisser hurtigt op i træet, og da de har kigget lidt på uglen, siger Fem: "jeg tror det skal denne her vej, og Fire siger: "Næh, jeg tror det skal den anden"

"Bestem jer nu" hyler uglen. "Jeg kan ikke sidde her og kigge mig selv ned af ryggen hele dagen". "Denne vej" siger Fem bestemt, og med et snuptag har han drejet uglens hoved, så det igen sidder som det skal. "Av" siger uglen surt "kunne du ikke have været lidt mere forsigtig".

"Var det trolde du sagde?" spørger Fem ivrigt, uden at tage sig af uglens sure mine. "Ja to modbydelige troldunger, en dreng og en pige tror jeg", svarer uglen. "Ja de var lige grimme begge to, men drengen var den værste, det var ham der drejede mit hoved". Og uglen drejer hovedet lidt frem og tilbage, som for at mærke efter om det sidder rigtigt.

"Men så du noget til en nisse – vores lillebror, du kender ham godt, han leger tit i hulen lige dernede?" spørger Fire ivrigt.

"Ja kender og kender, jeg har da set ham", mumler uglen. "Ja, men har du set ham for nylig, dengang troldene var her" forsøger Fire igen. "Ja hvad tror du selv, hvor nemt tror du det er at se noget som helst, når man har hovedet omme på ryggen" spørger uglen surt. "Jamen hørte du noget?" spørger Fem, "skete der noget nede i hulen". "Ja de snakkede da godt nok om, at de havde fundet en nisse, og at de ville tage den med" siger uglen, "mere ved jeg ikke, jeg havde jo hovedet omme på ryggen". "Men så du hvor de løb hen, fløj du ikke efter dem?", spørger Fire. "Fløj, hvordan hulen ville du flyve, hvis dit hoved var drejet rundt, med maven nedad mens du kiggede op i luften eller med ryggen nedad – og se helt åndssvag ud – nej jeg fløj ingen steder. Jeg har siddet her lige siden og har hverken fået vådt eller tørt eller lukket et øje siden de forbaskede trolde var her. Så hvis der ikke er mere, vil jeg gerne være i fred. Tak".

"Jeg har lige et spørgsmål til" siger Fem og hans stemme ryster lidt, "du er jo så klog, og ved en masse om alting her i skoven. Ved du om trolde æder nisser?" "Nej" siger uglen bestemt "det gør de

ikke. Det har jeg aldrig hørt om. De driller og lyver og piller næse og lugter grimt, men de æder ikke nisser. Jeg tror faktisk godt at de kan lide nisser. Pigen ville i hvert fald gerne have ham med hjem som dukke. Og nu vil jeg gerne have fred og ro. Tak.”

”Vi får vist ikke mere ud af hende nu” siger Fire stille til Fem, mens de klatrer ned af træet.

Men vi må nok hellere løbe hjem og fortælle Nissefar og Nissemor, hvad vi har hørt.

Og så må vi finde ud af, hvordan vi finder de trolde.

Den aften bliver der snakket meget i nissehuset om, hvad der er sket med stakkels Seks, men de er alle enige om, at det er en god ide at Fire og Fem tager ud for at finde ham. De har jo før vist at de kan klare sig på lange ture. ”Og i morgen finder vi ud af alt om trolde og så finder vi dem” siger Fire inden hun lægger sig til at sove.

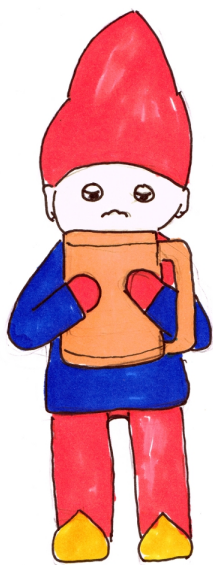
5. december

Det første Seks mærker, da han vågner den 5. december, er, at han har det meget varmt. Han ligger under et tykt tæppe inde i en meget varm hule. Eller måske nærmere en slags telt lavet af grene og mos. Og der er en forfærdelig larm. Det lyder som om nogen råber og griner og smasker og bøvser lige ved siden af ham. Og så husker han pludselig det hele. Hvordan han blev slæbt af troldebørnene gennem skoven hele dagen, og hvordan de til sidst kom ind i en hule, hvor det var næsten helt mørkt, men man kunne høre en masse mumlen og snorken. Og hvordan troldepigen gemte ham under sit tæppe, og hviskede til ham at han skulle ligge helt stille, så de andre ikke opdagede ham. Og så måtte han være faldet i søvn.

Men nu er han altså vågen, og der er helt lyst i hulen, og rundt omkring et stort ildsted sidder en masse trolde og spiser, mens de snakker med mad i munden og griner så grøden sprøjter omkring dem. "Hør mig bøvse" råber den trolde dreng som var med til at finde Seks dagen før. Og så slår han en ordentlig bøvs. "Flot min dreng" råber den største trolde. "Men hør lige mig" og så slår den store trolde den største bøvs Seks nogensinde har hørt, og alle trolde griner så nissehuen er lige ved at blæse af Seks.

"Øh, hallo" råber han. Men trolde lader ikke til at høre ham. Så går han helt hen til ildstedet og forsøger igen "Hallo I der!" Og nu hører trolde ham. De vender sig alle sammen og kigger på ham, og så siger den næststørste trolde, som nok må være Trolde mor, og som ikke er helt så stor og ikke helt så grim som Trolde far, : "Næh men se dog, hvad er det for en lille fyr". Og Trolde trille siger straks: "Det er min, jeg fandt ham i går " og Trolde frede siger: "og jeg var med til at finde ham, men jeg sagde at hun ikke måtte tage ham med hjem". "Han skal være min dukke" siger Trolde trille og tager Seks op på skødet, selv om han spræller og prøver at komme ned. "Men det er jo en lille nisse" siger Trolde mor , "hvor er han sød. Kom herhen lille ven". Og hun prøver at tage Seks fra troldepigen. "Nej, han er min" hyler pigen og holder fast i Seks. "Han skal være min dukke".

"Din sidste dukke rev du hovedet af "siger Trolde mor. "Du er ikke stor nok til at have en levende dukke. Kom her hen med ham". Troldepigen hyler op igen. Men Trolde mor tager Seks på skødet og siger: "nej hvor er han sød, synes du ikke at han er sød Trolde far. Og han er helt alene i verden den lille stakkel. Synes du ikke at vi skal beholde ham"?. Seks vil egentlig gerne fortælle dem, at han faktisk her en hel familie derhjemme. Men det er ligesom trolde ikke rigtig hører efter. Trolde mor siger bare: "Nej hvor sødt, han kan snakke, er han ikke dygtig Trolde far". Trolde far kigger lidt på Seks. "Han er noget lille i det" siger han så. "Og særlig pæn er han heller ikke . Ingen hår i ørerne

og har han overhovedet en hale ?" Trolde mor vender Seks om, og begynder at trække hans bukser ned. "Hold så op" råber Seks. "Jeg er en nisse og jeg skal overhovedet ikke have nogen hale". Trolde mor kigger lidt forbavset på ham. "Så, så lille ven" siger hun. " Du skal ikke tage dig af, hvad de andre siger, du er sød og du skal være min lille trolde unge". "Jamen, jamen" protesterer Seks, som gerne vil forklare, at han aldeles ikke har lyst til at blive til en trolde." Du får da aldrig en ordentlig trolde ud af det der" mumler Trolde far. "Jo" siger Trolde mor meget bestemt. "Vi giver ham bare en masse af vores trolde saft, den vi også giver vores egne unger for at de kan blive store og stærke og få hår i ørerne og sure tæer, og så skal du bare se, så skal der såmænd nok blive en fin lille trolde ud af ham".

Og så giver hun Seks et stort krus med noget lyserødt i, som smager af honning og hindbær og jordbær og noget andet som Seks ikke ved hvad er, men det smager så godt, at han tømmer hele kruset og slikker sig om munden bagefter.

Og så bliver han ligesom lidt træt og søvnig og finder sig i at Trolde mor tager ham op på skødet. Og han tænker. "Måske bliver jeg her lidt endnu – i hvert fald indtil min rigtige familie kommer og henter mig".

Hjemme i nissehuset er de ikke blevet mindre urolige af at få at vide, at Seks er blevet taget af trolde. Selv om uglen har sagt at trolde ikke æder nisser." Hvad mon de gør ved ham" jamrer Nissemor, "og hvor er han henne?" "Vi finder ud af det," lover Fire, "vi løber hen til Klogenisse og får alt at vide om trolde, og så skal vi nok finde ham mor".

Og så piler Fire og Fem hen til Klogenisse.

Klogenisse ved alt, det siger han i hvert fald selv. Og han har en masse bøger i sit hus – de fleste har han selv skrevet.

Og Fire og Fem ved at han også har en bog om Trolde. Den har de selv set engang.

Så snart de kommer hen til Klogenisses hus banker de på døren og kan næsten ikke vente til der bliver lukket op. Det er Klogenisses kone der lukker op. "Jamen goddag, goddag" siger hun, sikken I puster, I har da vist løbet hurtigt".

"Er Klogenisse hjemme" stønner Fem, "vores lillebror er blevet taget af trolde og nu er vi nødt til at vide alt om trolde for at kunne finde ham igen". "Jamen dog, jamen dog" siger fru Klogenisse,

"det var da slemt, men kom indenfor, Klogenisse er hjemme og han skal nok hjælpe jer".

Klogenisse sidder inde i sin stue og læser i en bog. Han har sine briller på og selv om der ikke er glas i dem, får de ham til at se vældig klog ud.

Da Fem igen har forklaret, at deres lillebror er blevet bortført, og at de er nødt til at vide alt om trolde, rejser han sig straks og henter en bog ned fra reolen. "I denne her bog står alt om trolde", siger han. "Jeg har selv skrevet den".

"Hvad spiser trolde?" spørger Fire og hendes stemme ryster lidt – "spiser de for eksempel nisser? – Uglen sagde, at det gør de ikke" skynder hun sig at tilføje. "Hvad ved uglen om det" fnyser Klogenisse, "men det er rigtigt

nok. Trolde spiser ikke nisser. De spiser bær og rødder og svampe og alt muligt. Men ikke nisser".

"Hvad ved du ellers om dem?" spørger Fire "er det sandt at de larmer og råber meget?". "Ja" siger Klogenisse og kigger videre i bogen. "Trolde lugter af sure tæer, og har hår i ørerne og - ja lad mig se-, de driller meget, og råber og larmer og så er de slemme til at lyve. Og de prutter og bøvser ved bordet og piller næse. Men ellers er de vist ganske ufarlige".

"Men hvad tror du de gør ved vores lillebror. Står der noget om, hvad de gør ved nisser, når de fanger dem?", spørger Fem lidt beklemmt. "Ja lad mig se" siger Klogenisse og læser igen i bogen. "Jo, det mærkelige er, at de nisser de fanger, aldrig vender tilbage. Det ser ud som om, ja, det ser faktisk ud som om de nisser, der bliver fanget efterhånden bliver til trolde".

Fire og Fem kigger forskrækket på hinanden.

"Tusind tak hr Klogenisse" siger de i kor, og så farer de ud af døren og piler hjemad, alt hvad deres ben kan bære dem. "Du godeste" siger Fem "tænk hvis vores lillebror bliver til en trold med hår i ørerne, der prutter og bøvser og driller". "Ja" siger Fire "og tænk hvis han får en hale.

Der er ingen tid at spille, vi må finde ham før det er for sent".

6. december.

Om morgenen d. 6. december hiver Fire Fem ud af sengen næsten inden det er blevet lyst.

”Vi må af sted” siger hun – ”ja, men hvorhen?” spørger Fem. ”Vi fik en masse at vide om trolde i går, men ikke noget som helst om, hvor de bor eller hvordan vi skal finde dem”.

Fire tænker sig lidt om. ”Så må vi selv finde ud af det. Kom, vi går tilbage til det sted, hvor vi så spor efter trolde. Måske er uglen der også og kan fortælle os noget mere”. Hun var nu ikke særlig venlig sidste gang” mumler Fem, mens han binder halstørklædet godt fast, ”men vi kan da godt prøve”.

Da de kommer hen til hulen, kan de stadig se sporene af Sekses træsko og trolde bare tæer, men det er svært at se, hvor de fører hen. Og lidt efter må de opgive at følge dem. Fire kigger sig omkring og får øje på uglen, der sidder oppe i træet og sover.

”Hallo ugle” råber hun, men uglen åbner bare det ene øje og lukker det igen og sover videre. ”Hallo ugle” råber Fire igen, ”vi vil gerne spørge om noget”. Men uglen svarer stadig ikke. ”I dag vender hendes hoved da i hvert fald rigtigt” siger Fem, ”så hun behøver da ikke at være så sur”.

”Hallo deroppe” råber Fire for tredje gang. ”Vi vil gerne spørge om noget”.

Og nu åbner uglen begge øjne og kigger surt ned på dem. ”Hvad vil I vide?” siger den utålmodigt. ”Jeg sover. Det er midt om dagen”.

”Vi vil vide, om du så hvilken vej trolde gik, da de tog vores lillebror” skynder Fire sig at sige, for uglen ser ud som om hun er på vej til at falde i søvn igen, ”kan du måske se nogen spor af dem deroppefra?” ”Spor og spor” mukker uglen. ”Nej det da ved den sødeste grød jeg ikke kan. Tror I måske at jeg er en sporhund?” Og så lukker hun øjnene og sover videre.

”Det fik vi ikke meget ud af” sukker Fem, men Fire ser ud som der er gået et stort lys op for hende. ”En sporhund” siger hun, ”ja, selvfølgelig, det er det vi skal bruge, en sporhund”. ”En hvad for noget hund?” spørger Fem helt forvirret. ”En hund der kan spore og finde ting”, siger Fire. ”Vi har set dem henne ved den store bakke, hvor vi plejer at kælke”. ”Der er der sommetider nogen hunde der går tur med deres mennesker, og når de har sluppet menneskene fri af snorene, så løber hundene rundt og øver sig på at snuse sig frem til ting. Måske kan vi få en af dem til at hjælpe os”.

Og hun haler af sted med Fem, som stadig ikke helt har forstået, hvad det går ud på.

Da de kommer hen til den åbne plads ved den store bakke, er der ikke en sjæl at se. Ikke en hund og ikke et menneske. ”Vi venter lidt” siger Fire, ”de skal nok komme”. Og så sætter de sig med ryggen til et træ og puster ud. Lidt efter kommer der en hund stormende ind i lysningen. Det er en brun hund med lange ører og en lang hale og den har snuden helt nede i jorden mens den styrter afsted. Den løber i en stor bue hen over lysningen, om bag nogle træer og hen forbi nissebørnene i fuld fart. Så tager den samme tur en gang til, stadig med

snuden i jorden, og så en gang til, og da den kommer forbi nisserne for tredje gang, råber Fire så højt hun kan: ”Hej hund”. Hunden stopper op og kommer helt hen til dem. Den logrer med halen og ser meget venlig ud, så Fire siger: ”du hund, er du en sporhund?” ”Jeps”, siger hunden, ”den bedste

sporhund i verden, når jeg selv skal sige det. Jeg kan spore alting, bare jeg får færten” ”Øh, hvad er en færte” spørger Fem. ”Færten er lugten” forklarer hunden. ”Hvis jeg ved, hvad jeg skal finde, kan jeg lugte mig frem Jeg er nok den bedste i verden til det”. ” Og hvad var det, du havde færten af nu, da du løb omkring?” spørger Fem. ”Det var”, siger hunden lidt forlegen, ”jeg tror nok at det var mig selv”. ”Nå javel” siger Fire, ”men det var jo fint”. ”Men tror du at du kan hjælpe os. Vores lillebror er blevet fanget af nogle trolde, og vi skal helst finde dem så hurtigt som mulig. Tror du, at du kan lugte dig frem til trolde?” ”Jah” siger hunden, ”trolde, lugter de af noget?”. ”Ja” siger Fem meget bestemt ”de lugter af sure tæer”. ”Jamen så er det ikke noget problem” siger hunden glad, ”sure tæer er noget af det, jeg er bedst til”. ”Men det er nok bedst at vi starter der hvor sporet begynder” siger Fire ”har du tid til at gå med os nu?” ”Ok ja” siger hunden. ”Mit menneske er på arbejde og han tror at jeg er lukket inde i køkkenet. Men jeg smuttede ud, så jeg har tid nok. Men sæt jer op på min ryg, så går det nok lidt hurtigere”. Fire og Fem kravler op på hundens ryg og på et øjeblik er de tilbage ved hulen og hunden står med snuden i jorden. ”Hm ja.” siger den. ”Her lugter lidt af nisse – det er nok jer, og lidt af uglegylp og lidt af rådyr og noget andet og - ja, sure tæer, helt klart. Jeg har den, lad os komme af sted”.

Og så suser de af sted igen. Hunden har snuden i jorden og Fire og Fem klamrer sig til dens pels. Pludselig standser den ved et træ og snuser op og ned af stammen. ”Hm, her er der nogen, der har tisset”, siger den – ”jeg skal lige...” og så letter den ben op ad træet. Lidt senere finder den et hul i jorden, og begynder at grave. ”Næh” mumler den lidt efter. ”Det var kaniner, men de kan nu godt lugte lidt som sure tæer”. Og så løber den videre, mens den mumler, ”jeg har færten, jeg har færten, ja ja”. Men så stopper den igen op. ”Nu forsvandt den” siger den lidt nervøst. ”Hvad forsvandt?” siger Fem. ”Færten” siger hunden. ”Vent lidt. Jeg må lige snuse lidt omkring”. Fire og Fem kravler af og strækker benene, der er blevet lidt stive, mens hunden løber rundt i store cirkler. ”Bare den kan finde det” siger Fire, ”for jeg aner ikke, hvor vi er på vej hen”.

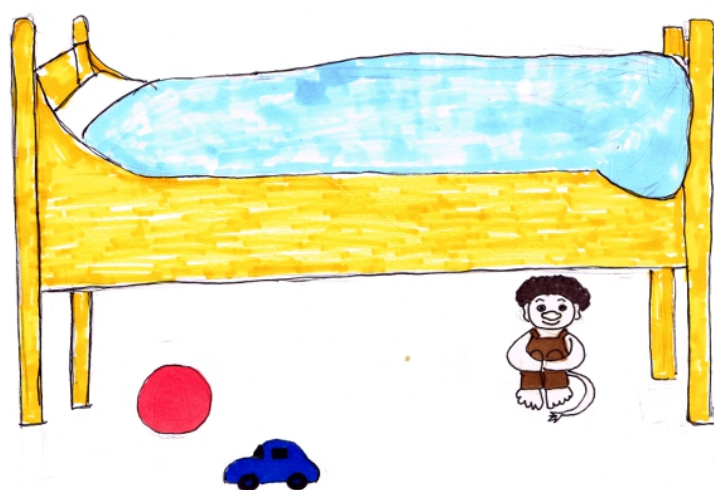
Lidt efter kommer hunden tilbage. ”Jeg har fundet det” siger den stolt, ”hop bare op igen, vi skal denne vej”.

Hunden løber videre hen ad en temmelig bred sti, der lidt efter bliver til en lille vej, som ender henne ved et hus. Et menneskehus. ”Derinde” siger hunden ”der er trolde”. ”Er du sikker på det?” spørger Fem forbløffet, ”det er jo et menneskehus”. ”Min næse tager aldrig fejl” siger hunden stolt. ”Verdens bedste”.

Nisserne kravler ned og står lidt og tøver foran døren. ”Nu skal jeg hjælpe jer ind” siger hunden. ”Gem jer lidt bagved mig”. Og så begynder den at gø højt. Lidt efter går døren op og en stor mand kigger ud. ”Hvem er du?” siger han til hunden – ”hvorfor gør du? Tror du ikke hellere du skulle gå

hjem til dig selv?” Mens manden snakker, bliver hunden ved med at gø og Fire og Fem smutter lige så stille ind i huset.

Det er et rigtigt menneskehus. Og Fire og Fem piler af sted for at finde et sted, hvor de kan gemme sig. ”Tror du virkelig at der er trolde her?” hvisker Fem ”Det sagde hunden jo” svarer Fire, ”og jeg kan altså også lugte noget”. Hun står lidt og snuser ind. ”Sure tæer” siger hun, ”denne vej”. De smutter ind af en dør og kommer ind i et rum, hvor en masse spændende ting ligger rundt omkring på gulvet. Bolde og klodser og

biler og blade. ”Her bor vist en menneskeunge” hvisker Fire. ”Men her lugter altså stadig af trolld”. ”Måske er det dem her” siger Fem lidt modfaldent og kigger ned i et par temmelig snavsede kondisko, ”de lugter i hvert fald af sure tæer” ”Nej det er ikke bare det” siger Fire ”det kommer herfra” og hun kigger ind under en stor seng, der står i et hjørne og råber – ikke alt for højt ”hallo – er der nogen trolde her?”. Og så kan de begge se noget inde i mørket under sengen. Et par store grønne øjne og et bredt grin – ”Jeps” siger trolden – ”det er mig”.

”Jamen, jamen” siger Fire ”er du en rigtig trolld – og bor du her?”. ”Jeps” siger trolden . ”Jeg bor her et stykke tid. For at øve mig”. ”På hvad?” siger Fire, som ikke fatter meget af det hele. ”Jo forstår du” siger trolden. ”noget af det vigtigste en trolld skal kunne er at drille. Man er ikke en ordentlig trolld, hvis man ikke kan drille. Man skal også kunne lyve og bøvs og prutte, men at drille er det vigtigste. Men det bliver lidt kedeligt i troldefamilien bare at drille hinanden . For vi kender alle sammen alle tricksene. Så derfor drager vi ud i verden og øver os på at drille andre. Og jeg øver mig altså her”. ”Men hvad laver du da?”, spørger Fem ”Åh alt muligt, skæg og ballade. Lukker køleskabet op så mælken bliver sur. Spiser al pålægschokoladen. Binder deres snøreband sammen når de har travlt om morgenen og den slags. Og det bedste er” siger trolden og fniser lidt ”at jeg har lært den lille dreng at blive bange for trolde, så han ikke tør ligge i sin egen seng om natten. Det er de trætte af, kan I tro. Bare vent og se”.

Nisserne bliver inde under sengen sammen med trolden indtil det bliver mørkt. Den fortæller en masse om hvad den har lavet og Fire og Fem kan ikke lade være med at grine af al dens skæg og ballade, selv om de synes at den er meget fræk.

Da det er blevet aften, kommer en lille dreng op ad trappen. ”Jeg tør ikke sove alene” klynker han. ”Der er en trolld under min seng”. ”Sludder” siger den store mand, der kommer op ad trappen bagefter ham. ”Der findes slet ikke trolde. Og slet ikke under din seng. Se selv, nu kigger jeg efter”. Og stønnende og pustende bukker han sig ned og kigger ind under sengen.

Fire og Fem har klemmt sig helt ind i et hjørne og trolden sidder ganske stille og når den lukker sine store grønne øjne, kan man slet ikke se den i mørket under sengen. ”Gå væk alle trolde” siger manden. Og så rejser han sig pustende op ”Se selv” siger han ”der er ingenting, og gå så i seng og sov godt”.

Da manden er gået, kan de høre ham sige til sin kone : ”Så, nu er det ordnet. Nu håber jeg at vi får ro i nat”.

Så kradser trolden lidt på sengens ene ben, og de kan høre, at drengen i sengen ligger helt stille og lytter. Så kradser den på sengen igen, og nu kommer drengens hoved til syne, mens han kigger ind under sengen. Trolden kigger lige på ham med sine store grønne øjne og så siger den lige så stille: ”Bøh!” ”Hjælp” skriger drengen, ”der er en trolld under min seng. Far, Mor jeg vil ligge inde hos jer!”. Og så styrter han ud af værelset. ”Så” siger trolden tilfreds, ”så skulle der være ro resten af natten”. Den kravler op i drengens seng og lægger sig godt til rette. Nisserne kravler bagefter, for det er noget rarere at ligge i sengen end under den. Og lidt efter sover de alle tre sødeligt.

7. december

Næste morgen, da familien i huset er taget af sted, sidder trolden og de to nisser hyggeligt på køkkenbordet og spiser morgenmad. De drikker juice - og spilder en hel del på bordet. Og de spiser nogle lækre småkager, som sikkert skulle være gemt til jul – men som trolden siger :”De skal jo vide, at de har en trold i huset”.

”Men du Trold”, siger Fire med munden fuld af vaniljekrans, ”det var jo vældig hyggeligt at møde dig, men hvordan finder vi de andre trolde, dem der har taget vores lillebror. Ved du hvor de bor henne?”. ”Jah,” siger trolden og klør sig lidt i hovedet med en småkage, ”det er ikke så let at sige. Vi trolde er jo, hvad man kalder et farende folk. Vi bor ikke det samme sted ret længe af gangen Vi kan bedst lide at være på farten, og se nye steder”. ” Men, men, hvad skal vi så gøre?” siger Fem helt ulykkelig, ”så finder vi dem jo aldrig”. ”Joh,” siger trolden, ”nu er det sådan, at på denne tid af året drager alle troldene nordpå til den store skov, der hedder Troldeskoven, fordi der gror sådan nogle mærkelige træer, der ligner trolde lidt. Og der samles alle troldene og holder en stor fest”. ”Holder de jul?” spørger Fem, ”for det gør vi også, vi holder en mægtig julefest den 24”. ”Næh” siger trolden, ”trolde holder ikke jul, vi holder en stor midvinterfest på den korteste dag i året, og det er den 22. Og det er mægtig fest kan I tro, vi æder og drikker og bøvser og slås og fortæller løgnehistorier hele natten”. Og trolden bliver helt fugtig i øjnene ved tanken. ”Så hvis I kan finde det sted” fortsætter han ”så er jeg sikker på at I kan finde dem, der har taget jeres lillebror”.

”Men skal du ikke hjem til den midvinterfest, eller hvad det var du kaldte den?” spørger Fem. ”Næh, jeg tror jeg bliver her og ser hvordan menneskerne holder jul”, siger trolden. ”Det er altid godt at opleve noget nyt. Og jeg kan jo altid putte lidt peber i ris a la manden og bytte om på nogle gaver, hvis det skulle blive for kedeligt”.

”Men tror du så, at du kan fortælle os, hvordan vi kommer videre op til det sted, du snakker om?”, spørger Fire. ”Ja, det er ikke så svært” siger trolden. ”I skal bare gå mod nord. Først skal I gå videre hen af vejen, til I kommer til et hvidt hus, og så skal I dreje lidt ind i skoven. Og så er der en sti som dyrene også bruger, den skulle være let nok at finde. Når I har fulgt den et stykke vej, kommer I til en stor sø, som I enten skal over eller udenom. Og når I er kommet forbi den, kan I bare spørge jer for. For alle på den anden side af søen kender troldenes huler. For trolde kan både høres og lugtes langt væk”, siger trolden stolt.

”Det var meget at huske” siger Fem, ”men tak for hjælpen. Vi må hellere se at komme videre”. Og så hjælper de trolden med at vælte nogle havregryn ud på gulvet og hælde salt i sukkerskålen. Og Fem kan ikke lade være med at tænke på, at det måske nogen gange er meget sjovt at være trold.

Og så er de på vej igen. Vejret er koldt og klart og det har frosset lidt om natten, så der er is på de små vandpytter, og Fire og Fem laver glidebaner på dem og suser af sted så næserne bliver næsten lige så røde som nissehuerne. Da de har løbet og gledet og hoppet et godt stykke vej, får de øje på det hvide hus som trolden havde snakket om. Det er et menneskehus, men det er ikke ret stort, og det ligner egentlig et nissehus, med strå på taget og små vinduer. Det ser faktisk meget hyggeligt og hjemligt ud.

”Jeg tror at det er nogle rare mennesker, der bor i det hus” siger Fire, ”og jeg er lidt træt i benene , skal vi ikke smutte inden for og kigge?”. Nu er nisser, især små nisser, meget nysgerrige, så et øjeblik efter står de foran døren og spekulerer på, hvordan de skal komme ind. Heldigvis opdager Fem, at der en lem i døren næsten helt nede ved gulvet. En lem der lige er stor nok til at en kat – eller et par små nisser kan komme igennem uden besvær.

Og et øjeblik efter står de i en stue, hvor der lugter dejligt af mad og æbler og lidt af kat. Der er et stort ildsted i stuen og henne ved det sidder en menneskekone, som ser meget gammel og meget venlig ud. Og ved hendes fødder ligger en stor tyk kat, som kun lige åbner det ene øje, da nisserne

kommer ind. Konen kigger op fra sit strikkesøj og ser på de to nissebørn. ”Jamen goddag, goddag” siger hun. ”Nej da, et par små nisser, det var da hyggeligt. Det er ellers længe siden jeg har haft besøg af nisser. Jeg troede at de var flyttet alle sammen. For der er jo ikke rigtig nogen der tror på dem mere”. Og så ser hun lidt trist ud.

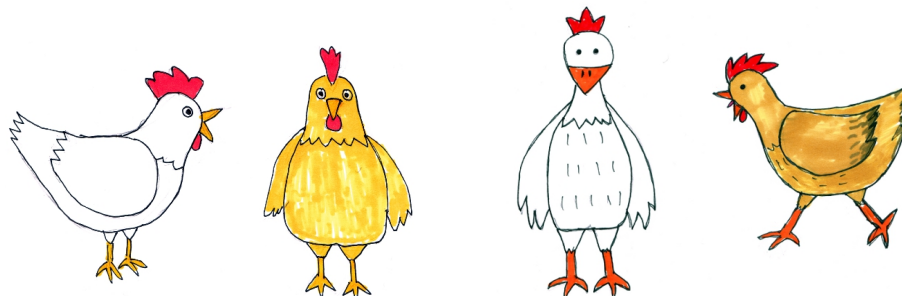
”Jamen vi er skam rigtige nisser” skynder Fire sig at sige. ”Og vi er ude for at finde vores lillebror”

”Jamen det var da hyggeligt” siger konen igen. ”I skal da have lidt at spise. Ja det bliver nok grød, jeg ville ellers gerne have lavet pandekager, men mine høns har slet ikke lagt æg det sidste par dage. Ja, jeg ved ikke, hvad der er faret i dem. De farer rundt og og hakker og skraber og regerer, og de er også begyndt at hakke efter hinanden, og skændes gør de også hele tiden Og ingen æg lægger de.

Man skulle tro at der havde været noget troldtøj på færde”.

”Trolde” siger Fire ”Tror du at det er trolde, der har gjort hønsene så forstyrrede?” ”Ja” siger konen. ”Engang imellem kommer der trolde her forbi. Og bagefter er hønsene helt fra snøvsen”.

”Vi leder faktisk efter nogen trolde” siger Fem. ”Må vi prøve at snakke med dine høns?” ”Ja prøv I bare” siger konen, ”om I kan hitte rede i detteher, for jeg forstår ingenting. Så koger jeg grød imens”.

”Fire og Fem smutter ud i hønsegården, der ligger bagved huset. Der farer en flok høns rundt og skraber og hakker i jorden, så den er fuld af store huller, og de skræpper op og gokker og råber af hinanden. ”Gå væk, flyt dig, det er mit hul. Jeg skal nok finde det. Hold dig væk!”

”Hvad er her på færde?” spørger Fire, men ingen hører hende. Så kravler Fem op på en spand han har fundet, og råber så højt han kan: ”Stå så stille”. Og hønsene bliver så overraskede at de faktisk står stille et øjeblik. ”Du der” siger Fem til den høne, der står nærmest ”hvad har I gang i, hvorfor lægger I ingen æg?” Hønen gokker og plirrer med øjnene. ”Vi har ikke tid til at lægge æg. Vi skal finde guldkornet. Den der finder guldkornet bliver dronning af hønsegården”. ”Hvad for et guldkorn?” spørger Fire ”og hvem har fortalt jer det vrøvl?”. ”Ok gok” gokker en anden høne, ”det var en trolde, en meget klog trolde. Han fortalte os, at der der ligger et guldkorn gemt her i hønsegården, og at den der finder det bliver dronning af hele hønsegården. ”Ok ja, ok ja” gokker de andre høns.” Så det gælder bare om at finde det først. Så der er ingen tid til at lægge æg”. Og så begynder hønsene at hakke og skrabe som besatte igen.

”En trolde” siger Fire, ”så har der altså været trolde her forbi. Så er vi nok på rette vej. Men hvad gør vi ved de tossede høns. Det er da synd for konen at hun ikke får nogen æg”. ”Ja og jeg kunne faktisk godt spise et par pandekager” siger Fem.

Lidt efter sidder de og spiser grød sammen med konen, mens de fortæller hende, hvad hønsene har sagt. ”De trolde, de trolde” siger hun, ”de laver da heller ikke andet end ballade og postyr”. Og så sukker hun lidt. Fem sidder længe og tænker. Men så får han øje på en stor ring af noget, der ligner sølv, der ligger på bordet. Og hans ansigt klarer op. ”Hvad er det?” spørger han. ”Det er såmænd en gammel servietring” siger konen. ”Må jeg låne den?” spørger Fem, ”jeg tror, jeg har en ide.

Kom lige med”. Og så piler han ud i hønsegården og kravler igen op på spanden. ”Hør her alle høns”, råber han. ”Jeg er en nisse og nisser er meget klogere end trolde”. Hønsene gokker op, men

Fem fortsætter: ”Og trolde er ikke bare dumme, de er også fulde af løgn. I er blevet narret. Der er slet ikke noget guldkorn i hønsegården”. Hønsene gokker igen, men det ser ud som om de hører efter. ”Hvordan kan du vide det?” spørger en af dem så og skraber lidt med det ene ben. ”I har jo ledt i flere dage”, siger Fem, ”og ikke fundet noget som helst. Tror du ikke, at I ville have fundet det nu?” ”Joh måske” mukker hønen lidt.

”Men der er en anden måde at blive dronning af hønsegården på,” siger Fem og holder servietringen op i vejret. ”Den af jer, der hver morgen har lagt det største æg, vil blive dronning af hønsegården, og få lov til at bære denne krone hele dagen. Konen i huset vil komme ud hver morgen og samle æggene ind og hun vil udnævne den rette dronning. Vi starter nu”.

Hønsene står lidt og kigger, men så gokker en af dem: ” jeg skal i hvert fald ind og lægge et æg nu, et kæmpeæg, så jeg bliver dronning i morgen” og pludselig stimler hele flokken sammen om døren ind til hønsehuset, og skubber og puffer for at komme først ind i rederne.

”Sådan” siger Fem og rækker konen servietringen. ”Så skulle der være æg til pandekager til morgenbordet. Og jeg tror vi bliver her i nat, hvis det er i orden med dig”.

8. december

Denne morgen er der masser af æg i rederne og masser af pandekager på morgenbordet. Fire og Fem spiser så mange, at de er lige ved at revne. Men til sidst sukker Fire tilfreds og siger: ”Nu må vi hellere se at komme videre, ellers finder vi aldrig de trolde”.

De smutter forbi og kigger ind i hønsegården, og der spankulerer en af hønsene rundt med servietringen på hovedet, mens den kommanderer rundt med de andre høns. ”Flyt dig lidt, ja, skrab lidt mere derovre, hent lige noget korn til mig. Husk hvem der havde lagt det største æg i dag”. Nisserne fniser lidt, men så skynder de sig ned ad havegangen og ud på vejen.

”Der skulle gå en sti ind i skoven lige her et sted” siger Fire, ”hvis det ellers passer, hvad trolde sagde. Man ved jo aldrig med trolde”. Men der går ganske rigtig en sti og lidt efter er nisserne inde i skoven igen.

De hopper og springer og spæner af sted, for der er noget nisser elsker, så er det at løbe rundt i skoven.

Men efter en tid begynder benene at blive trætte, og de sætter sig ned for at holde en lille pause.

”Hvad er det for en lyd?” spørger Fem, ”det lyder ligesom – ligesom noget meget stort, der kommer trampende”. ”Ja” siger Fire ”og det lyder som om det kommer denne vej. Kom vi gemmer os”. Og de smutter om bag en stor sten, der ligger ved siden af stien, og sidder der og putter sig så kun huerne og øjnene kigger frem

Hen ad stien kommer langsomt- meget langsomt - et stort dyr trampende. Det er et stort dyr med en tyk grov pels, tykke korte ben og et sort og hvidstribet hoved. Det går så langsomt, at det ser ud som om det hele tiden er lige ved at gå i stå, og dets øjne er næsten lukkede, som om det nærmest går og sover.

”Hvad er det for en?” hvisker Fem, ”sådan en har jeg aldrig set før”. ”Det har jeg heller ikke” hvisker Fire, ”og se, der kommer en til”. Og ganske rigtigt, lige bag ved dyret kommer et magen til. Og et til, og et til. Fire store dyr trasker langsomt af sted, med næsten lukkede øjne og tunge, tunge skridt, der får jorden til at ryste.

”De ser ikke farlige ud vel?” hvisker Fire, ”nærmest lidt søvnige. Skal vi ikke spørge, hvem de er, og om vi må få et lift med dem ?– det ser jo ud til, at de alligevel skal samme vej som os. Og jeg er træt af at gå”.

”Jo” siger Fem lidt tøvende. ”De er jo godt nok meget store. Men jeg tror nu sagtens at vi kan løbe fra dem, hvis de bliver sure på os”.

Så lige da det sidste dyr passerer forbi dem, springer Fire og Fem op på stenen og videre op på dets ryg.

Det lader ikke til at dyret lægger mærke til det, for det trasker bare videre.

”Undskyld” siger Fire og kravler helt hen til dyrets temmelig lille øre. ”Vi er to nisser, og vil du ikke fortælle os, hvad du er for et dyr, for dig har vi aldrig set før?” Der går lang tid inden dyret svarer. Så lang tid, at nisserne er lige ved at tro, at det ikke har hørt hvad Fire sagde. Men så siger det meget langsomt: ”Ja, jeg er jo en grævling og de andre er også grævlinger”..... og så puster den tungt og trasker videre.

”Og hvor er I på vej hen?” prøver Fire igen lidt efter. Igen en lang pause og så siger grævlingen: ”Det ved jeg ikke, jeg går bare bagefter den foran”. Og så tier den igen stille og det lyder nærmest som om den snorker, mens den går. ”Kom” siger Fire ”vi prøver den foran”. Og de løber hen over grævlingens hoved og springer over på bagdelen af dyret foran. ”Ved du, hvor I skal hen?” spørger

Fire, da hun er nået hen til grævlingens øre. ”Næh”, siger den lige så langsomt som den første, ”jeg følger bare efter den foran”. Og så trasker den videre. Fire og Fem kigger på hinanden, og så løber de hen over grævlingens hoved og springer over på den foran. ”Øh du der” siger Fire, og nu lyder hun lidt utålmodig. ”Ved du, hvor I er på vej hen?”. Grævlingen sukker lidt, eller måske er det et snork, og så siger den ligesom de andre: ”det ved jeg ikke, jeg følger efter den foran”.

”Jeg tror altså ikke at grævlinger er de klogeste dyr i skoven”, hvisker Fire, ”eller også er de meget søvnige. Jeg har aldrig før set dyr, der kan sove mens de går. Men vi må vel hellere spørge den, der går forrest, den må da for hulen vide, hvor de er på vej hen”. Og så springer de over på den forreste grævling og Fire forsøger igen: ”Undskyld, men kan du ikke fortælle os, hvor I er på vej hen?”. Den forreste grævling sætter farten lidt ned, så den næsten går i stå, tænker sig længe om og siger så: ”nordpå”. ”Fint” siger Fire

”det skal vi osse – skal I op til Troldeskoven?” Efter er meget lang pause siger grævlingen: ”Næh, vi skal bare finde et sted med mange regnorm og en god hule at sove i”.

”Må vi godt komme med et stykke?” spørger Fem, ”vi vejer ikke så meget, og du er vist meget stærk”. Han synes at det er bedste at være lidt høflig. Efter endnu en lang pause siger grævlingen. ”OK”. Og så lyder det som om den igen er faldet i søvn.

Men fremad går det, selvom det går langsomt. Og Fire og Fem synes egentlig, at det er hyggeligt at sidde lunt og godt oppe på det store dyr. Selv om det nok ville have gået noget hurtigere, hvis de havde brugt deres egne små nisseben. ”Vi kan jo tage med dem hen til den der hule” siger Fire. ”OK” siger Fem.

Mens Fire og Fem rider af sted på grævlingerne er Seks også på vej nordpå sammen med trolde.

Han blev lidt forskrækket, da han opdagede, at trolde ikke bor et bestemt sted, men hele tiden er på farten og næsten sover et nyt sted hver nat. Men nu har han forstået, at de er på vej til et sted, der hedder Troldeskoven, og at det er meningen at de skal bo der et stykke tid, og holde en mægtig fest. ”Og så skal Fire og Fem nok finde mig” tænker han. ”For trolde kan både høres og ses og lugtes langt væk”.

De har mødt en masse trolde undervejs, og efterhånden er de en stor flok, der følges ad. ”Og det ville ikke være så slemt” tænker Seks, ”hvis de ikke hele tiden ville pille ved mig og røre ved mig og snakke om mig. Bare de dog ville lade mig være lidt i fred”.

I dag er der to nye troldekoner på besøg, og de sidder og piller ved Seks og kigger ham ind i ørerne og dikker ham under hagen, så han efter hånden er helt forlegen ved det.

”Hvor er han sød” siger den ene, men Seks synes nu ikke at det helt lyder, som om hun mener det. ”Men er han ikke lidt lille af sin alder, husker du at give ham troldesaft?”. ”Ja masser” siger Troldemor ”både morgen og aften og han er så flink til at drikke op”. ”Hans ører er også lidt små” siger den anden troldekone, ”og jeg kan ikke rigtig se - kommer der hår i dem?”. ”Det er fordi han er en nisse”, siger Troldemor lidt stramt, ”og nisser vokser langsommere og har ikke så meget hår i ørerne som troldebørn. Men med tiden skal han nok blive en fin lille trolde”. ”Javist, javist” siger begge troldekonerne. ”Hvordan er det, kan han bøvs?”. Troldemor trykker Seks på maven så han slår en ordentlig bøvs. ”Hør selv” siger hun stolt, ”og pille næse kan han også. Vis damerne at du kan pille næse lille skat”. Og så må Seks stikke fingeren langt op i næsen, mens Troldemor nikker

tilfreds. ”Og I skulle se ham svine med maden”, siger hun stolt. ”Ud over det hele. Joh, ham skal vi nok få glæde af”.

De to troldekoner nikker i takt. Men da de har vendt sig for at gå, hører Seks den ene hviske: ”Men en hale får han nu aldrig, det er sikkert og vist”. Og så nikker de igen i takt.

”Og nu er det tid til din troldesaft” siger Troldemor muntert og giver ham et stort krus saft, der smager af honning og hindbær og jordbær og noget andet, som han ikke ved hvad er. Og Seks drikker det hele og bliver lidt glad og lidt søvnig, og han tænker at livet som trold måske ikke er så slemt endda. I hvert fald et lille stykke tid.

9. december

"Det regner" er det første Fire siger, da nisserne vågner næste morgen. Hun har lige stukket hovedet ud af den hule, som de har sovet i om natten sammen med de fire grævlinger. Lugten inde i hulen er temmelig stram, og grævlingerne snorker, så Fire og Fem må råbe meget højt for at høre hinanden. "Hvad gør det?" råber Fem, "det øsregner" gentager Fire. "Men skal vi ikke prøve at komme videre. De grævlinger ser ud til at ville sove i mindst en uge". "OK" siger Fem, trækker nissehuen godt ned om ørerne og går udenfor. "Ja, det regner, men hvis vi bliver inde under træerne, er det nok ikke så slemt".

Og så sjosker de af sted. De har ikke så meget lyst til at løbe og springe i det våde græs. Og det er ikke særlig rart når regndråberne løber ned under halstørklæderne og kildrer på halsen.

Regnen gør dem lidt triste og modfaldne. Skoven virker meget stor. Og der er lang vej hjem.

"Jeg håber i det mindste, at vi er på rette vej" siger Fire. "Og at vi finder de rigtige trolde, dem der har tager Seks". Og så trasker de lidt videre. Fem begynder at hoppe lidt i de vandpytter, de kommer forbi. Og selv om han bliver endnu mere våd, er det ligesom det sætter ham i lidt bedre humør.

Og lidt efter lidt stilner regnen også af, så nu bliver nisserne i hvert fald kun våde nedefra.

Da de har gået et stykke tid, og efterhånden er blevet i rigtig godt humør igen, standser Fire pludselig op. "Se der" siger hun, "stien er væk!" Og ganske rigtig, der hvor der skulle være en sti, er der nu – en stor sø. Eller i hvert fald en meget stor vandpyt.

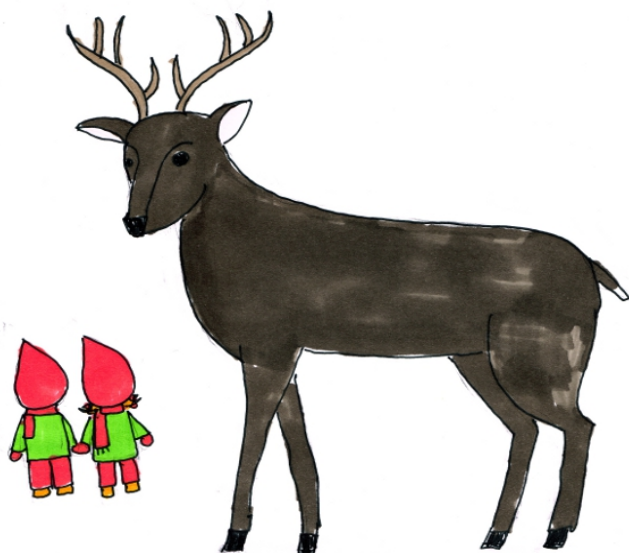
"Hvad gør vi nu?" spørger Fem. "Vi kan ikke komme igennem alt det vand. Det er alt for dybt. Måske drukner vi".

"Vi må gå udenom" siger Fire. "Stien må fortsætteovre på den anden side". Og så begynder de at gå langs med den store vandpyt. De må gå gennem noget temmelig tæt krat, og på den anden side af krattet står de pludselig på en lille eng, hvor der kun gror spredte træer. "Vi er vist nødt til at gå tværs over der", siger Fire "og så kan vi nok komme tilbage til stien på den anden side".

De går ud mellem de spredte træer i kanten af lysningen og skal lige til at gå videre ud på engen, da de høre en vred stemme sige:

"Holdt! hvem der?" Og pludselig kigger de lige ind i et stort vredt ansigt med meget store brune øjne og - hvad der virker temmelig truende – et par horn, der er meget større end de små nisser. Fem prøver forskrækket at gemme sig bag en tynd træstamme. Men hjorten - for det er stor hjort - siger endnu mere vredt: "og giv så slip på mit ben". Fem skynder sig at give slip på det, han troede var en træstamme, men som altså er hjortens ene ben, og Fire siger med en temmelig lille stemme: "Vi er bare et par små nisser, på vej nordpå, men der var så meget vand på stien at vi var nødt til"..... Men så kommer hun i tanker om, at de jo ikke har gjort noget forkert og siger noget højere: "Hvorfor råber du sådan op, og hvorfor må vi ikke gå over engen?"

"Dette er kongens land" siger hjorten. "Og jeg holder vagt over kongens land. Inde i skoven bag den eng bor kongen over hele skoven, og engen er hans. Og ingen må gå derind og træde i det græs,

som han skal spise". "Hvaffor en konge?" spørger Fire, som aldrig har hørt, at der skulle være en konge i skoven. Det er der i hvert fald ikke hjemme, hvor de bor.

"Den mægtige konge" siger hjorten og lyder meget højtidelig, "den store kronhjort. Han har 16 takker i sit gevir, så ingen er større end han". "Hvad er det han siger?" spørger Fem, "det er noget med, at den der konge har en hulens masse takker på hovedet. Det er derfor han er konge", svarer Fire. "Nå sådan" siger Fem, selv om han stadig ikke helt forstår, hvad det har med græsset at gøre.

"Men vi vil bare lige gå forbi" siger Fire "vi skal nok passe på græsset". Hun skæver ned til græsset, som allerede ser noget vissent og fladtrådt ud. "Kan du ikke spørge ham kongen eller hvad han hedder, om vi ikke godt må?" "Nej" siger hjorten meget bestemt. "Jeg har mine ordrer. Hvis I vil gå over græsset, må I selv bede kongen om lov". "Men øh" siger Fire "hvordan skal vi komme over og spørge ham, hvis vi ikke må gå på græsset og han bor på den anden side af engen?" Hjorten tænker sig lidt om, "jeg kan bære jer på min ryg" siger den så, "så træder I ikke på kongens græs". Nisserne kravler op, og mens hjorten travler hen over engen, hvisker Fem: "tror du ikke at han træder på mere græs, end vi ville have gjort med vores små fødder?" "Joh siger Fire "men det skal vi nok ikke fortælle ham".

Ovre på den anden side af lysningen lader hjorten nisserne glide ned af sin ryg og siger: "vent her". Og så venter de. Længe. Men så kan de høre lyden af mange skridt, der nærmer sig, og ud af skoven kommer en stor flok hjorte gående. Og da de er kommet ud af skoven, er Fire og Fem ikke i tvivl om hvem der er kongen, for han er meget større end de andre, og da han bøjer hovedet ned for at kigge nærmere på Fire, bliver hun helt bange for, at han ikke kan få det op igen. For på hovedet har han et par kæmpestore horn med en masse takker på.

"Hvem er I?" spørger Kongen med en dyb rumlende stemme "og hvad vil I her på min jord?". "Jo, ser du" siger Fire lidt nervøst "hr. Konge eller hvad du nu hedder. Vi er på vej mod nord, men stien var oversvømmet og" "Hvad skal I mod nord?" spørger kongen videre. "I må komme langvejsfra, for jeg har ikke set nisser her omkring i lang tid".

"Ja" siger Fem, som nu er blevet lidt modigere, "vi leder efter vores lillebror, som er blevet taget af troldene....." "Troldene" råber den hjort, der står lige ved siden af kongen "Åh nej, troldene.....". "Ti stille dronning" siger Kongen strengt. "Jeg vil ikke høre tale om troldene her på mit land". "Jamen" siger den hjort, som åbenbart er hans kone, "vores lille søn". "Ti stille" siger Kongen igen, men Fem synes, at han ser bedrøvet ud. "Jeg vil heller ikke høre tale om vores søn. Jeg har ikke nogen søn mere".

"Men hvad skal vi så stille op med jer to?" siger Kongen lidt venligere. "Ja nu er vi jo sådan set kommet over engen, din vagthjort var jo så venlig at bære os over" siger Fire, "så vi skulle gerne tilbage til stien, inden det bliver mørkt", og hun kigger sig lidt omkring, for det er allerede ved at mørkne under træerne. "Så vi kan finde et sted at sove i nat".

"Nej" siger dronning hjorten. "Det kan der ikke være tale om. I bliver her hos os i nat. Vi finder en hule til jer, og i morgen skal vagten nok vise jer vej tilbage til stien. Kom med mig". Og hjorten fører dem hen til en hyggelig lille hule under et stort grantræ. Men inden de kravler ind i hulen siger Fire: "Hvad var der med de trolde. Hvorfor måtte du ikke snakke om dem. Og hvad var det med din søn?". Hjorten trækker vejret dybt og hendes store brune øjne bliver fulde af tårer. "Joh ser I" siger hun, "vi havde en søn. Vi har en søn", skynder hun sig at rette det til. "Den fineste og smukkeste unge hjort, I kan forestille jer. Vores stolthed og glæde. Så klog og dygtig. Og det har jo altid været meningen, at han skulle blive konge efter sin far. Så det er han opdraget til. Men jeg ved ikke, vi har måske opdraget ham for strengt. Vi syntes jo, at det var vigtigt, at han skulle vide, hvordan man opfører sig, når man skal være konge.

Så nogen gange blev han jo sur på os og sagde, at vi var alt for skrappe og at han aldrig fik lov til noget sjovt. Ak ja vi var jo nok for strenge.

Men så skete der noget”. Hjorten stopper op og tørrer sig lidt om næsen med den ene fod.

”Der kom en flok trolde og slog sig ned her i nærheden. Ja vi prøvede jo at holde dem lidt på afstand, men de er jo ikke sådan at styre. Og der var larm og ballade både dag og nat. De snakkede og grinede og sloges og dansede, som trolde jo gør. Og så opdagede vi, at vores søn, så snart han kunne se sit snit til det, smuttede over til troldene og hang ud med dem i stedet for at passe sine pligter herhjemme, og så kom han jo hjem og bøvse og pruttede og svarede os igen . Vi, ja især hans far, blev jo rasende og sagde, at han aldrig ville blive konge, hvis han lærte alle de unoder af troldene. Ja de skændtes gjorde de”. Og hjortens store brune øjne bliver igen fulde af tårer.

”Og så skete det forfærdelige”, snøfter hun. ”En morgen var troldene væk, de var rejst videre – og vores søn var rejst med dem. Og nu aner vi ikke, hvor han er. Og hans far er såmænd lige så ked af det som jeg, men han vil jo ikke vise det. Han vil ikke snakke om hverken troldene eller vores søn. Men ked af det, det er han”. Og hjorten snøfter igen.

Fire og Fem sidder lidt og tænker. ”Ved du hvad” siger Fire så og ser meget beslutsom ud. ”Når vi finder troldene, og det gør vi, det kan du godt være sikker på, så finder vi også din søn og så skal vi nok sørge for at han kommer hjem til dig igen”. ”Jamen, jamen, I er jo kun et par små nisser” siger hjorten, men den er holdt op med at snøfte, ”kan I det ?” ”Ved du hvad” siger Fem og lægger sin hånd på hjortens ben. ”Når min søster har besluttet sig for noget, så sker det også”.

10. december

Næste morgen følger vagthjorten nisserne rundt om den store vandpyt og tilbage til stien. De får lov til at sidde på dens ryg et stykke af vejen, så det går hurtigt, meget hurtigere end på deres egne små nisseben. Da de er kommet hen på på stien, står hjorten og skraber lidt forlegen med kloven i jorden. Så siger den: ”Øh, jeg var måske lidt skrap i går. Men det er jo mit job – at holde vagt mener jeg. Men hvis I har lyst kan jeg godt give jer et lift et stykke nordpå, jeg skal bare være tilbage til frokost”. Det siger nisserne ikke nej til – for jorden er stadig temmelig våd og mudret – og så går det i flyvende fart nordpå.

Samme morgen - et andet sted i skoven - er Seks vågnet op i troldenes hule, og han beslutter at han i dag vil gå lidt udenfor og se om han kan finde nogen at lege med. Det er selvfølgelig meget hyggeligt at blive forkælet og passet af Troldemor, men det bliver lidt kedeligt i længden, så han kravler ud af tæpperne og løber hen imod døren. ”Hvor skal du hen lille skat?” hører han Troldemors stemme bag sig, da han er lige ved at smutte ud. ”Øh bare ud at lege lidt” siger Seks. ”Ikke før du har drukket din troldesaft” siger Troldemor og giver ham et stort krus af det lyserøde, der smager af honning og hindbær og jordbær og noget andet. Og så snart Seks har tømt kruset skynder han sig at smutte ud, inden hun også begynder at kigge ham i ørerne.

Han kan høre en masse troldebørn råbe og grine, og lidt efter får han øje på Frede og Trille og vover sig helt hen til dem. Han er lidt bange for troldebørnene, for de råber og larmer meget og han ved, at de også er slemme til at drille. Men de ser nu glade og venlige nok ud, så han spørger Frede: ”hvad laver I?”. ”Vi træner” siger Frede. ”Til den store midvinterfest”. ”Ja” siger en af de andre trolde, ”for da skal vi have alle mulige konkurrencer. Vi løber om kap og ser hvem der kan hoppe højest og springe længst og alt muligt. Så nu øver vi os. Vil du være med?”.

”Ja” siger Seks lidt usikker, ”men jeg ved ikke om jeg er særlig god til noget af det. Jeg er jo ikke så stor. Og heller ikke særlig stærk”.

”Kom lad os løbe om kap” siger en af drengene ”stil jer op, vi løber hen til den store træstub der og tilbage igen. Vi starter NU!”. Og så styrter de af sted. Troldene er store og klodsede, og nogle af dem falder over deres egne ben, mens de løber. Seks er nok lille, men han er hurtig og vims, så selv om han ikke er den første der når målet, er han heller ikke den sidste. Og troldene kigger lidt forundret på ham.

Lidt efter er der nogen, der vil springe længdespring. ”Jeg kan springe længere end nogen af jer andre”, siger en af de største trolde.

”Æh, bæh, nej, du falder bare over dine egne ben” siger en af de mindre, ”jeg er ikke nær så tung som du, så jeg kan springe længst”. Og så springer de. Nu er trolde ret store og tunge. Og de er egentlig ikke særlig gode til at springe. Men de springer alligevel et godt stykke længere end Seks nogensinde har set en nisse springe. Men da det bliver hans tur er der en af de større trolde, der giver ham et ordentligt skub i ryggen, så han nærmest flyver af sted. Så selv om han ikke er den der springer længst, er han heller ikke den der springer kortest.

Så er der en af troldene der siger: ”nu

skal vi spytte langspyt. Og så begynder de alle sammen at øve sig i at spytte så langt de kan. De lægger nogle sten et godt stykke væk, som de skal forsøge at ramme. Nu er trolde ret gode til at spytte, fordi de har et stort mellemrum mellem fortænderne, men da Seks forsøger, bliver det nærmest til lidt savl ned ad hagen. Og nogle af troldene griner og skubber til hinanden og peger på ham. ”Du må gerne gå lidt længere hen mod stenene” siger en af troldene - det var vist ham, der skubbede Seks lige før, ”så skal du ikke spytte så langt, du er jo ikke så stor”. ”Nej tak” siger Seks, der ikke har lyst til at stå lige foran alle de spyttende trolde. ”Jeg tror jeg springer denne her over”.

Da troldene er færdige med at spytte, sætter de sig allesammen ned og puster lidt. ”Hvad laver I ellers ved jeres fest?” spørger Seks, som er ved at blive helt modig. ”Danser I ikke, og synger?”. ”Joh” siger Trolde-trille, ”det gør vi da, vi danser gerne hele natten. Og synge gør vi osse”. Og så springer alle troldene op og begynder at danse en rigtig troldedans. De hopper og springer og puster og stønner og støder ind i hinanden og træder hinanden over tæerne. ”Det er nu ikke særlig kønt at se på”, tænker Seks ”ikke nær så pænt som når nisser danser”. Og endnu værre bliver det, da troldene også begynder at synge.

Nu er der det ved trolde, at de faktisk elsker at synge, men de har ikke en tone i livet, så det lyder ganske forfærdeligt. Og Seks er lige ved at holde sig for ørerne, men det synes han er lidt for uhøfligt. Lidt efter er sangen åbenbart færdig – eller også er troldene blevet trætte af at synge. I hvert fald bliver der helt stille og en af troldene siger: ”Hvad med dig nissedreng, kan du ikke synge en rigtig nissesang for os? Er du lige så god til at synge som til at spytte?” Seks kan godt høre at de driller ham. Men han tænker at selv om trolde driller, så er de egentlig ikke værre end hans store søskende derhjemme. Og så kravler han op på en stor sten, trækker vejret dybt og synger med sin klare, rene lille nissestemme hele sangen om den lille nisse der rejste. Uden at stoppe op en eneste gang.

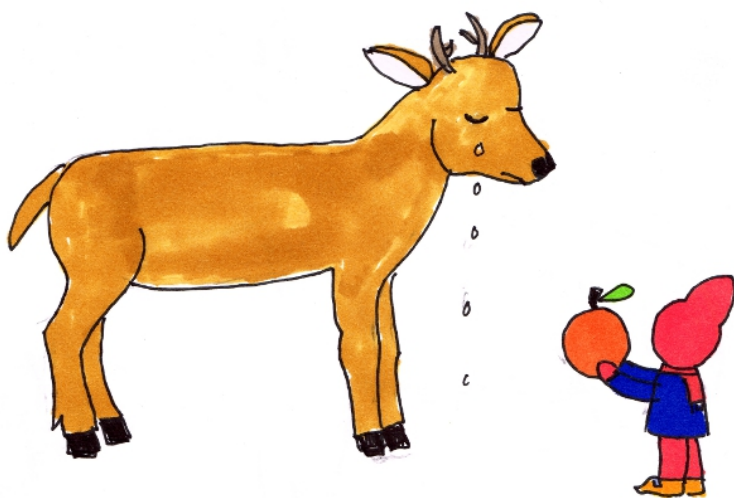
”Hold da op” siger Troldefrede ”du synger godt nok pænt”. ”Ja” siger Trolde-trille, ”det lød næsten som fuglene om foråret. Bare bedre”. ”Ja” siger Seks og kravler ned fra stenen, ”vi nisser er måske ikke så gode til at spytte, men synge, det kan vi”.

Den aften må Seks synge alle de nissesange, han kan, for alle troldene i hulen. Og de er alle sammen enige om, at man næsten ikke behøver en hale, når man er så god til at synge.

11. december

Næste morgen bliver Seks igen vækket af Trolldemor med et stort krus troldesaft. Mens han drikker det, sidder han og kigger sig omkring i hulen og tænker på, at han ikke er bange for trolde mere. I hvert fald ikke ret meget. For det første er han begyndt at kunne kende forskel på dem. I starten syntes han, at de så ens ud alle sammen med grønne øjne en masse hår og store ører med hårtotter i. Selv om han selvfølgelig godt kunne se, at nogen af dem var større end andre. Men nu kender han dem alle sammen, og ved også hvad de fleste af dem hedder. Han synes stadig at de opfører sig mærkeligt nogen gange. De råber og skriger, og når de spiser sviner og roder de, så Nisseemor ville blive meget utilfreds, hvis hun så det.

De mindste trolde er som regel hjemme i hulen eller lige uden for den, og efter alle konkurrencerne i går glæder Seks sig til at komme ud og lege med dem igen i dag. Men først smutter han ud for at kigge til dyrene. Der er altid nogle dyr, der følger med trolde. Nogle følger med et lille stykke og forsvinder så igen. Andre ser ud til følge med hele tiden. Der er en flok sorte fugle som hele tiden holder sig i nærheden af troldelejren. De råber og skriger "Kra, kra", og Seks er lidt bange for dem, selv om de egentlig virker meget fredelige, bortset altså fra at de larmer. Der er også en flok mus som troldeholder som kæledyr, og selv om de tit driller dem ved at binde deres haler sammen, så ser musene ud til at kunne lide at være der. Og så er der en ung hjort som troldebørnene sommetider rider på og som hjælper med at bære deres ting, når de flytter fra det ene sted til det andet. Den ser ud til at være vældig gode venner med trolde. Men sommetider synes Seks at den ser meget ensom og bedrøvet ud. Han finder en dusk hø og et af de æbler, som Trolldemor gemmer i en stor kurv og går ud og giver hjorten det.

Så sætter han sig ved siden af den og spørger: "Er du ked af det?" Hjorten holder op med at gumle på æblet og nikker, mens dens store brune øjne bliver fulde af tårer. "Har trolde også bortført dig?" spørger Seks. Hjorten tænker sig lidt om, og så ryster den på hovedet. "Næh," siger den så. "Næh jeg gik selv med dem. Jeg løb hjemmefra. Det var fordi min far var så skrap. Men nu vil jeg gerne hjem". "Jeg løb også hjemmefra" siger Seks, "fordi min mor var så sur og mine søskende var dumme. Men så tog trolde mig. Og nu vil jeg også gerne

hjem. Prøver de også at gøre dig til en trolde? Giver de dig troldesaft?" "Næh" siger hjorten, "jeg tror nærmest at de synes, at jeg skal være en slags tjener. Bære deres ting og sådan. Men nogen gange er de da flinke nok, og jeg leger også med børnene, men jeg vil gerne hjem til jul". Og nu løber en stor tåre ned af hjortens kind. "Det vil jeg også" siger Seks. Og så tilføjer han "jeg er sikker på at Fire og Fem er ude for at lede efter mig". "Hvem er det?" spørger hjorten nysgerrigt. "Det er mine store søskende" svarer Seks, "og de er vildt gode til at finde folk". "Jeg tror ikke at der er nogen, der leder efter mig" snøfter hjorten, "de er nok bare glade for at slippe af med mig, fordi jeg sagde sådan nogen lede ting til dem og var så sur og stak af, selv om jeg ikke måtte". "Jeg sagde at min nisseemor var en prut" siger Seks, "og at de andre var nogen prutter. Men jeg er sikker på at de kommer og henter mig alligevel". "Tror du" snøfter hjorten, "tror du at de kan finde dig?" "Ork ja" siger Seks, "og når de har fundet mig, kan du tage med os, og så hjælper vi dig med at finde din far og mor". "Er du sikker?" spørger hjorten, og nu ser den helt glad ud og er begyndt at gumle på æblet igen. "Jeps" siger Seks.

Så siger han farvel til hjorten og smutter udenfor. Der er faldet lidt sne og de små trolde er i fuld gang med at slås med snebolde. Seks viser dem hvordan han og han søskende plejer at suse ned af bakkerne på barkstykker. Og et øjeblik efter er bakkerne omkring hulen fulde af kælkende og hujende trolde – og en enkelt nisse.

Da det begynder at mørkne, kommer alle troldene tilbage, og så samles de rundt om ildstedet og spiser og drikker og fortæller, hvad de har lavet i dagens løb. Nogen af dem har lavet nyttige ting som at samle brænde eller finde spiselige ting eller passe dyrene. Men mange af dem lyder som om de mest laver ballade. Nisser kan godt lide at drille lidt, men Seks har nu aldrig troet, at man kan drille så meget og på så mange måder, som troldene kan. ”Jeg bandt halerne sammen på to egern i dag og hængte dem op over en gren” siger en af dem. Og så griner og klapper alle de andre trolde.

”Og jeg fik en flok grævlinger til at gå i ring rundt om et træ” siger en anden, ”så nu går går de bare rundt og rundt og de opdager det slet ikke, fordi de er så søvnige”. ”Og jeg lukkede alle bondemandens grise ud af grisestalden” siger en tredje ”– nøj hvor blev han sur...”. Og sådan bliver de ved.

Sekses øjne bliver større og større – tænk alt det troldene kan finde på, men pludselig siger en af dem – efter at han lige har fortalt, hvordan han har vendt fire fuglereder på hovedet og skræmt livet af en hel hule fuld mus ved at sige som en kat – ”Ha ha! Det passer slet ikke, det var en løgnehistorie”. Og så griner og klapper troldene endnu mere, for de elsker løgnehistorier, og hvis man skal være en god trold, skal man være lige så god til at lyve som til at drille.

”Puha” tænker Seks, da han trækker huen ned om ørerne for at lukke larmen ude, så han kan falde i søvn. ”Jeg håber sandelig, at jeg bliver fundet inden jeg bliver alt for god til at lyve. For ellers ender det med, at jeg ikke engang kan tro på mig selv.”

12. december

Den 12. december vågner Fire og Fem op i en lille hule, som de var så heldige at finde aftenen før. Efter at de havde sagt farvel til den hjælpsomme hjort, var de fortsat af stien nordpå, men blæsten og regnen gjorde det svært at komme frem, og da de fandt den hyggelige lille hule under en stor træstub, besluttede de at blive der, indtil vejret blev noget bedre. På hjortens ryg var de kommet meget længere, end de ville være nået på deres egne ben, så de syntes godt at de kunne tage den lidt med ro.

Men da de vågner i hulen denne morgen, er de friske og udhvilede, og selv om der er kommet lidt sne i nattens løb, er det let nok at komme videre af stien. De er i højt humør og synger alle de nissesange de kan komme i tanker om – især den om den lille nisse der rejste. Det er en god rejsesang, synes de.

Da de har fulgt stien et stykke tid, fører den dem ud til en mark, der ligger lige ved udkanten af skoven.

Det er sjovt at løbe og sætte fodspor i sneen på marken, og et stykke tid er de helt optaget af det, men pludselig hører de en høj vred stemme, der råber: ”Højre om, sagde jeg. Nummer 4, nummer 4 hører du efter? Højre om. Det betyder at du skal dreje til højre, din platfod!!!!” ”Hvem er det der råber”, spørger Fem helt forvirret, ”og hvorfor råber han dit navn Fire?”

Fire ser lige så forvirret ud, men i det samme får de øje på en flok gæs, der står på række ude på marken, mens en gase, der ser lidt større og ældre ud end de andre, står foran dem og råber og kommanderer med dem. ”Højre om” råber gasen igen, ”og fremad march”. Og alle gæssene drejer til højre og begynder at gå på en lang række. Alle sammen på nær en, som drejer til venstre og går lige ind i gåsen bagved, så de begge to vælter, og hele rækken går i opløsning. Gasen der kommanderer ser ud, som om den er lige ved at springe i luften af raseri. ”Nummer 4, din elendige platfodede tomhjernede gås, jeg sagde højre, højre. Er du ude på at ødelægge det hele? Ved du ikke hvor dit højre ben er ?????” Gåsen, som er kommet til at gå den forkerte vej, ser meget skamfuld ud og siger med en stemme der ryster lidt : ”Nej hr. kaptajn, jeg mener, jo hr. kaptajn. Jeg mener, det ved jeg ikke hr. kaptajn.” Og da gasen stadig ser lige arrig ud, tier den helt stille og kigger ned i jorden.

Fire og Fem synes, at det er synd for gåsen, at den får så meget skældud, men de er ikke meget for at komme for tæt på den vrede gase, så de sidder ganske stille bag en stor sten og kigger på, mens gasen skælder og smælder og jager rundt med gæssene, og de kan se at den stakkels nummer 4 til sidst er helt forvirret og ikke aner, hvad den skal gøre. Til sidst hører de gasen råbe med en stemme, der er helt skinger af arrigskab: ”Du kommer ikke med, du kommer simpelthen ikke med, hvis du ikke strammer dig an. Det er sidste chance nu. Vi lader dig simpelthen blive her. Alene. Pause!”. og så drejer den rundt på hælen og går hen til et lille skur, der står i udkanten af marken, og de andre gæs følger efter den, mens de hvisker og tisker og kigger over skulderen på den ulykkelige nummer 4, som er blevet alene tilbage på marken.

Fire og Fem lister sig frem og går hen til gåsen, der står og hænger med hovedet. ”Hej” siger Fire, ”Hej” siger gåsen. ”Øh, er det dig, der hedder nummer 4?” spørger Fire ”Ja” siger gåsen, ”det er fordi jeg skal flyve som nummer fire, når vi flyver i formation”, forklarer den. ”Nå” siger Fire, som ikke ved hvad en formation er, ”jeg hedder også Fire, og ham der er Fem. Det hedder vi, fordi vores storebror hedder Tre og vores lillebror hedder Seks. Det er ham vi er ude at lede efter”. ”Jaså”, siger gåsen, som heller ikke helt har forstået, hvad Fire snakker om.

Så er de tavse lidt.

”Øh”, siger Fem ”hvorfor skælder ham den arrige gase dig hele tiden ud?” ”Det er fordi jeg ikke kan finde ud af, hvad der er højre og hvad der er venstre” siger gåsen lidt modløst og kigger ned på

sine fødder.

”Jeg ved at den ene er min højre fod, men jeg kan aldrig huske hvilken. Jeg synes at de ligner hinanden så meget”. Og gåsen sukker dybt. ”Men hvorfor herser han sådan med jer, kan det ikke være lige meget?” spørger Fire. ”Det er fordi vi skal flyve sydpå om et par dage”, siger gåsen, ”og når vi flyver, skal vi flyve i formation, det betyder at vi skal flyve i en bestemt rækkefølge. Kaptajn gase flyver forrest, og han er den eneste der ved, hvor vi skal hen. Og vi andre skal flyve i to rækker bagved ham. Og jeg skal flyve bagved og lidt til højre for nummer tre. Og hvis jeg kludrer i det, går der kludder i hele formationen, og så er der ingen der aner, hvor de skal hen. Så hvis jeg ikke finder ud af det, må jeg slet ikke komme med, og så må jeg blive her helt alene tilbage”. Og nu græder gåsen, så der løber store tårer ned af dens kinder.

Fire og Fem synes at det er meget synd for gåsen. Og Fire synes også, at de næsten er lidt i familie, fordi de hedder det samme.

”Bare vi kunne hjælpe hende” siger Fire, og tænker på, hvordan hun selv plejer at finde ud af, hvad der er højre og venstre. ”Hvilken hånd spiser du med?” spørger hun gåsen. Gåsen ser lidt forvirret ud og siger: ”øh, næbbet”. ”Nåh ja” siger Fire lidt flovt, og så tænker de alle tre videre.

Pludselig springer Fem op og siger: ”jeg har det, jeg har en ide!” og så begynder han at trække en tråd ud af sit halstørklæde, der hvor det er begyndt at trevle i den ene ende. Og på et øjeblik har han fået en lang rød tråd ud af halstørklædet – som til gengæld er blevet noget kortere. Så går han hen til gåsen og vikler tråden et par gange rundt om hendes højre ben, inden han binder den fast med en elegant sløjfe. ”Sådan” siger han tilfreds, ”nu ved du, at det er det højre ben, der hvor snoren sidder.

Så er det nemt at finde ud af.”

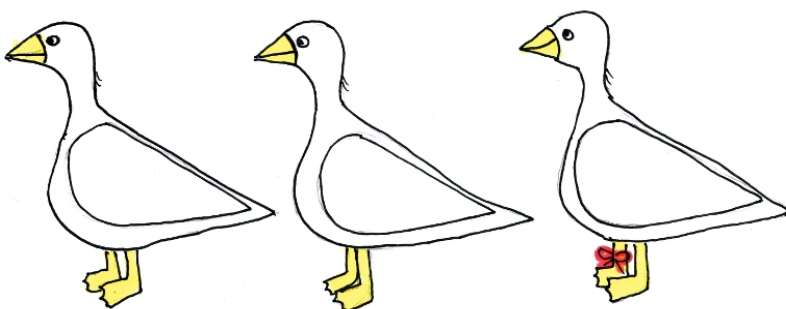
Gåsen kigger ned på sine ben.

”Rød tråd er højre, rød tråd er højre, det tror jeg godt jeg kan finde ud af”, siger hun. Og så går hun lidt frem og tilbage og siger: ”rød tråd højre” til sig selv.

Og så siger Fire med høj stemme:

”Højre om” og gåsen kaster et hurtigt blik på benet og drejer den

rigtige vej. ”Jeg tror det virker” siger Fem. ”Men lad os blive lidt og kigge på”.

Lidt efter kommer kaptajnen og alle de andre gæs vraltende ud af skuret og stiller sig op på en lang række, og nummer 4 stiller sig op på sin plads. Hun ser lidt nervøs ud, men da gasen begynder at kommandere med gæssene, følger hun med uden at lave en eneste fejl. ”Du gør fremskridt nummer 4” råber kaptajnen. ”Fortsæt sådan. I aften har vi første prøveflyvning. Så må vi se om du stadig kan følge med. Pause!”.

Og så vralter han hen til skuret med de andre i hælene. Men nummer 4 lister ud af rækken og hen til nissebørnene. ”Tak skal I have” siger hun, ”I er de klogeste nisser jeg nogensinde har mødt. Men jeg har nu heller aldrig mødt nogen før. Men tak alligevel. Bliver I og ser prøveflyvningen i aften?” ”Næh” siger Fire, ”vi må hellere se at komme videre og finde vores lillebror”.

Og så vinker de farvel til gåsen og løber videre hen af stien. ”Det var godt tænkt Fem” siger Fire, ”det der med snoren. Og det var godt at vi kunne hjælpe gåsen”.

Nisserne fortsætter hen ad stien, og lidt efter kommer de ind i skoven igen. De finder en forladt rævegrav og beslutter at blive der om natten. Mens de er ved at samle pinde, så de kan lave sig et lille bål at varme sig ved, inden de lægger sig til at sove, hører de noget suse over deres hoveder. Og da de kigger op, ser de en flok gæs, der kommer flyvende i perfekt formation, og da gæssene drejer lige over deres hoveder, kan de tydelig se at nummer fire i den ene række har en rød tråd om benet.

13. december

Efter en god nats søvn i den forladte rævegrav fortsætter Fire og Fem næste dag af stien nordpå. ”Jeg ville nu ønske” siger Fire, da de har gået et stykke vej, ”jeg ville nu ønske, at vi havde set nogle spor af de trolde. Jeg mener, det er jo godt nok, at vi er på vej nordpå, og at vi ved, at det er den vej vi skal, men det ville nu være rart, hvis vi var lidt mere sikre på, at vi finder de trolde. ”Tja” siger Fem, ”men der er vel ikke så meget andet, vi kan gøre vel?” Så tænker han sig lidt om. ”Måske kan vi spørge nogen fugle” siger han så, ”fugle kommer langt omkring, måske er der nogen af dem, der har set noget til troldene og kan fortælle os, om vi er på rette vej”.

De går lidt videre i tavshed. ”Men det skal jo være nogle af de fugle, der bor her i skoven”, siger Fire så lidt tankefuldt, ”og jeg kan faktisk ikke se nogen fugle heromkring”, og hun kigger op i træerne, men der er ingen fugle at se. ”Hvad for nogen fugle tror du, der bor heromkring?”, spørger Fem, ”Ja” siger Fire og tænker sig lidt om, ”der kan være råger, men de bor altid mange sammen, så dem ville vi kunne se, og så er der høgen, men den vil jeg nu helst undgå, og så er der skovskaderne og skovduerne og...” ”Jeg kan sige som en skovdue”, siger Fem. Fire standser helt op og kigger på ham, ”hvad kan du ?” ”jeg kan kurre som en skovdue”, gentager Fem. ”Jeg har øvet mig på det”. Og så siger han en lang kurrende lyd, der lyder præcis som en forelsket skovdue. ”Gør det igen” siger Fire, og Fem kurrer igen, indtil han er helt rød i hovedet af anstrengelse. ”Hold da op” siger Fire imponeret, men så når hun ikke at sige mere, for pludselig hører de en høj kurren lige over deres hoveder, og så en susen af vinger, og så sidder der en stor tyk skovdue på stien lige foran dem. Den kigger på dem, først med det ene øje og så med det andet, og så siger den med en blid og indsmigrende stemme: ”Hvem var det, der kaldte på mig ?” ”Det var mig” siger Fem, ”men jeg vidste altså ikke at jeg kaldte”.

”Når en due kurrer efter en anden due, er som regel fordi den vil den noget”, siger duen og pudser sine fjer lidt. ”Og nu da jeg er her, kan vi da snakke lidt. Hvem er du egentlig, søde ven?”. ”Jeg er en nisse og jeg hedder Fem”, siger Fem lidt febrilsk ”og detteher er min søs....”. ”Du er da en flot lille nisse”, siger duen med den samme indsmigrende stemme, ”og du kurrer så smukt”.

”Øh ja, javel” siger Fem endnu mere forvirret, ”men måske kan du fortælle os.....” ”Jeg vil da fortælle dig alting, søde ven”, siger duen, ”hvor er din nissehue da pæn og dine søde små ører.....” ”Du er da også pæn” siger Fem, som synes at han er nødt til at sige noget pænt til duen, ”Åh lad være”, siger duen koket og piller lidt i sine fjer, ”jeg kom jo bare i disse her gamle fjer, søde ven. Men fortæl mig nu – har du en lille kæreste?” ”Næh, nej” siger Fem forfjamsket, ”jeg synes ikke, min mor synes ikke – jeg er ikke gammel nok og”....Men nu synes Fire, at det kan være nok med al den snak. ”Hør du der due, eller hvad du nu hedder. Det er min lillebror og han skal ikke have nogen kæreste og slet ikke en due. Men nu du er her, kan du så ikke fortælle os, om du har set nogen trolde her i skoven. Søde ven.?”

”Bevares, bevares” siger duen lidt fornærmet. ”Man vil jo bare være venlig”. ”Det er fordi troldene har taget vores lillebror, og vi er nødt til at finde dem, så vi kan få ham med hjem til jul”, forklarer Fem.

”Jaså, jaså” siger duen og ser helt alvorlig ud. ”Joh jeg har da set og hørt troldene, men det er nogle dage siden, og det var et godt stykke herfra. Jeg tror, at de var på vej nordpå”. ”Du så vel ikke”, spørger Fem og hans stemme dirrer lidt, ”du så vel ikke tilfældigvis, om de havde en nisse med – en der var lidt mindre end mig?” ”Næh” siger duen tankefuldt, men jeg kommer nu helst ikke for tæt på troldene, de kan godt finde på at drille. Min tante blev fanget af en trold engang, og den pillede

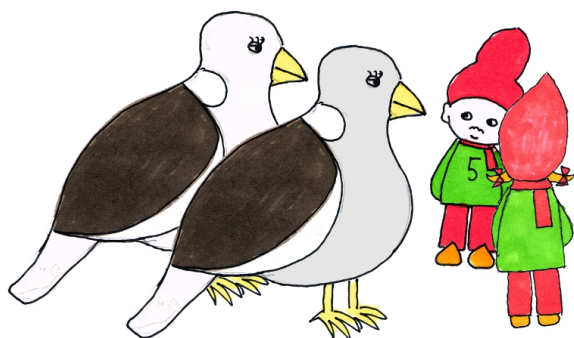
alle halefjerene af hende, så hun måtte gå med bar rumpe i flere uger, indtil de voksede ud igen. Ja det var en skandale, hun blev aldrig helt sig selv igen."

"Men du kender sikkert en masse fugle i her i skoven", siger Fem, "kunne du ikke prøve at spørge nogen af dem, om de har set troldene, og om de har set vores lillebror?"

"Joh" siger duen og tænker sig lidt om. "Jeg skal alligevel mødes med veninderne her eftermiddag, og så kan jeg da godt spørge mig lidt for. Men hvordan finder jeg jer igen?" "Det er nemt" siger Fire, "vi fortsætter bare ud af stien her. Er det i orden?" "Jeg finder jer, jeg finder jer", kurrer duen og letter fra jorden "farvel så længe".

Og så trasker nissebørnene videre. "Hun var vist varm på dig" siger Fire, "åh lad være" siger Fem, mens han bliver lidt rød i hovedet. "Men det var da pænt af hende, at hun ville hjælpe os".

Nissebørnene traver videre mod nord, lige til det begynder at mørkne. De går begge to i deres egne tanker, og spekulerer på, hvordan deres lillebror mon har det. Og om de nogensinde finder ham igen.

De har netop besluttet at slå lejr for natten under et stort grantræ, da de hører susen af vinger, og et øjeblik efter lander to duer på stien foran dem. Den ene due genkender de fra om formiddagen, den anden må være en veninde. "Åh" kurrer de begge to "der er de jo, de to bedårende nissebørn". "Og vi har nyheder" fortsætter den ene, "fortæl Musse". "Jo" siger den anden "jeg var på vej hen for at besøge min tante, og undervejs passerede jeg et sted, hvor en stor flok trolde havde slået lejr. Ja der var jo en

larm og spektakel af den anden verden, så jeg turde ikke komme for tæt på – ja I har vel hørt om hende, der mistede halen?" Begge nissebørn nikker ivrigt, "men fandt du ud af noget om, hvor de skulle hen?" spørger Fire lidt utålmodigt. "Ja, de er på vej nordpå op til Troldeeskoven, det er jeg ret sikker på, søde ven" svarer duen. "Men vores lillebror, så du noget til vores lillebror?" afbryder Fem ivrigt. "Det tror jeg, det tror jeg, søde ven" svarer duen, "de havde i hvert fald en lille unge, der ikke så ud som de andre. Han havde rød hue på og røde bukser og træsko og "... "Ja det er ham" råber begge nissebørn, "det er vores lillebror, havde han det godt?" "Ja" svarer duen, "det så da sådan ud, han både bøvse og pillede næse ligesom de andre". "Bøvsede han" råber Fire, samtidig med at Fem råber: "pillede han næse?". Og så kigger de på hinanden. "Fem" siger Fire dystert, "jeg er bange for - jeg er meget bange for, at vores lillebror er ved at blive til en trolde".

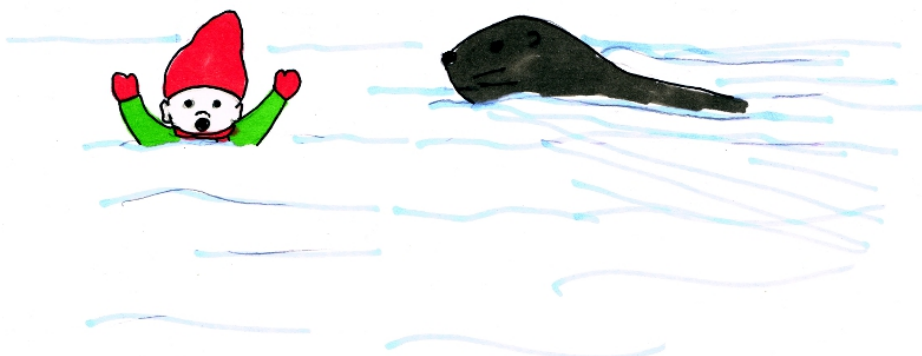
14. december

Næste dag, den 14. december, får nisserne sig en slem overraskelse. Pludselig står de igen ved noget vand. En bæk, som løber ud fra en stor dam. Og midt i dammen er der en lille ø, som nærmest ser ud til at være en stor bunke grene og kviste, der er flettet ind i hinanden. ”Jeg tror, vi skal over på den anden side”, siger Fire ”det er ikke den sø som trolden snakkede om, jeg tror at den skal være meget større. Men over skal vi”. De går frem og tilbage og kigger sig omkring. ”Se her” råber Fem pludselig, ”vi kan komme over her. Der er ligesom en bro eller en dæmning her. Og vandet løber ikke ret hurtigt på den anden side”. Fire går hen til ham. Der er ganske rigtigt en slags dæmning for enden af dammen, og selv om der løber noget vand igennem, er der ikke særlig meget strøm på den anden side. ”Kom vi løber over” siger Fem, og på et øjeblik er han kravlet op på dæmningen og er i fuld fart på vej over den. Hoppende og springende. Fire kravler bagefter og løber også af sted.

Midt ude på dæmningen har en stor gren lagt sig på tværs, og Fire skal lige til at råbe ”pas på”, da hun ser Fem snuble over grenen, og et sekund efter ligger han i dammens kolde vand og plasker med arme og ben mens han råber: ”Hjælp, hjælp mig Fire!” Fire betænker sig ikke mange sekunder, før hun tager en rask beslutning og springer bagefter. Vandet er ikke bare iskoldt, det er også mudret og fuldt af vandplanter, så Fire og Fem plasker fortvivlet rundt, og prøver at finde ud af hvilken vej de skal plaske for at komme ind til bredden.

Det kolde vand og det tunge våde tøj gør dem hurtigt trætte, og da de endelig kan se bredden, kan de også se, at der er alt for langt derind. Den lille ø midt i dammen er tættere på, men den er også så langt væk, at de to små trætte nisser begynder at tvivle på, at de kan nå derind.

Så mærker Fire pludselig, at noget griber fat i hendes ene ben og trækker hende ned under vandet. Hun kæmper fortvivlet, men hvad det end er, er det meget stærkere end hende, og lige da hendes hoved er ved at forsvinde under vandet, ser hun at Fem også bliver trukket ned under vandet, så hans røde nissehue forsvinder under overfladen.

Og så sker der noget meget mærkeligt. Det føles som om de bliver trukket af sted under vandet, ind igennem en snæver gang, og så er de pludselig ikke i vandet længere, men bliver, hostende og prustende, skubbet op af vandet inde i en stor og lun hule. Og da de er kommet lidt til sig selv, kan de se, at der hele vejen rundt om dem sidder nogle dyr med meget store fortænder og venlige brune øjne og kigger interesseret på dem. ”Fordan går det?” spørger et af dyrene. ”Og fem er I?” spørger det videre. Og da Fire og Fem stadige er for fortumlede til at svare, fortsætter det: ”Fi har lige reddet jer. I far fed at drukne”. ”Vi er nisser” siger Fire omsider, ”og vi er på vej nordpå, og vi skulle over dæmningen”.... ”Det er fores dæmning”, siger dyret, ”fi har bygget den. Og detteher er fores hus. Det har fi også bygget.....”.

”Åh” siger Fire, som er ved at komme lidt til sig selv nu. I må være bævere. Bævere bygger dæmninger og huler ude i vandet, det har jeg hørt om”. ”Ja, ja” siger dyrene og slår med deres flade haler. ”Fi er bævere, og fi bygger”. Fem skal lige til at spørge, hvorfor de snakker så mærkeligt, men så kommer han i tanker om, at det nok ikke er så høfligt, når de lige har reddet hans liv, så han siger i stedet: ”Hvordan kom vi ind i jeres hus, og er det det, der ligner en ø ude midt i dammen?” ”Ja, ja” nikker bæverne ”det er fores hus, og man kan kun komme ind i det fed at fømmе under

fandet". Fire skal lige til at spørge, om det ikke er upraktisk at skulle svømme under vandet, for at komme ind i huset, men så kommer hun i tanker om, at bæverne jo ikke bruger tøj, og det ser ud til at deres pels er helt vandtæt, så måske er det i virkelighed meget smart. "Det var pænt af jer at redde os" siger hun i stedet. "Det var vist lige i sidste øjeblik". "Ja, ja" nikker bæverne igen, og den største af dem siger. "Tag nu jeres fåde tøj af og fag disse her omkring jer". Og så giver bæverne dem nogle store blade, de kan svøbe om sig.

Og så sidder de lunt og godt i bævernes hule, og deler deres aftensmad med dem, og efterhånden kommer flere og flere bævere hjem, og de fortæller stolt om alle de træer, de har fældet og om en ny dæmning, de er i gang med at bygge. De er stadig lidt svære at forstå, og Fem hvisker til Fire da bæverne ikke hører efter: "Hvorfor snakker de så mærkeligt?". "Jeg tror det er fordi deres fortænder er så store" hvisker Fire tilbage, "men vi må hellere bare lade som ingenting". "Det er da godt at vi ikke hedder Seks og Syv" hvisker Fem tilbage – "så ville de kalde os Feks og Fyv". Og så fniser nisserne, så de må holde bladene op for munden.

"I må hellere blive fer i nat" siger den store bæver lidt efter. "Så jeres føj kan blive ført".

"Jo tak, det vil vi gerne" svarer nisserne høfligt, men da de har lagt sig til at sove hvisker Fem: "det hjælper jo ikke så meget, at vores tøj bliver tørt, hvis vi skal under vandet for at komme ud". "Det må vi finde ud af i morgen" gaber Fire. "Fodnat".

15. december

Da nisserne vågner næste morgen, er hulen næsten tom. Der sidder kun et par af bæverne og gumler morgenmad. ”Nå” siger den ene pludselig, ”arbejdet kalder, fi ses i aften”. Og så dykker den ned under vandet og forsvinder. Tilbage sidder kun en enkelt bæver, som ser noget grå ud i pelsen og hvis fortænder ser meget gule og slidte ud. Den kigger venligt på de to små nisser, ”nå, er I fågne” siger den, ”ja de andre er jo faget af sted. Fi har jo så travlt, fi har et stort stykke skov, fi skal have fældet, så der er ingen tid at spille”. ”Hvorfor skal I det?” spørger Fire nysgerrig. Bæveren tænker sig lidt om. ”Fordi fi er bævere, fi er flittige – det er fores natur. Ikke som odderne. De bor lidt længere henne af åen, de leger og pjatter hele dagen og bor i huler i bredden. Dovnere dyr findes ikke”. Og han ryster misbilligende på hovedet. ”Fil I have lidt morgenmad”, fortsætter bæveren ”fi har nogle dejlig sprøde fødder, og lidt bark er der også”. ”Fødder” tænker Fire lidt forbavset, men så kommer hun i tanker om, at bæveren nok mener rødder, og siger pænt ja tak til morgenmad. Mens nisserne sidder og gumler på den temmelig tørre morgenmad, kigger de sig omkring i

hulen. Det ser ikke ud til at der er andre udgange end den, de kom ind af under vandet, så Fire spørger lidt forsigtigt: ”nu er vi jo blevet tørre og vores tøj er blevet tørt, men hvordan kommer vi videre uden at blive våde?” ”Eller drukne” siger Fem, som ikke er kommet sig helt oven på gårsdagens forskrækkelse. Den gamle bæver tænker sig lidt om. ”Fi kunne fel godt lave en udgang til jer” siger den så. ”Fi har et lille lufthul deroppe, det kunne fi godt gøre lidt større, så I kan komme ud den vej”. Nisserne kigger op. Jo, der er et lille hul højt oppe på den ene væg, og da bæveren stiller sig på bagbenene og begynder at kradse omkring hullet med sine stærke kløer, bliver der hurtigt en åbning, der er stor nok til at nisserne kan kravle ud den vej. Bæveren giver dem hver et lille skub og så sidder de pludselig oven på bæverboet og kigger sig omkring. Men deres problem er stadig ikke løst. For bæverboet ligger som en lille ø midt i dammen, og de kan på ingen måde komme ind til bredden uden at blive våde. ”Du bæver” råber Fire ind gennem hullet i taget, ”hvad gør vi nu, hvordan kommer vi ind til bredden?”. ”Øjeblik” siger bæveren, og straks efter efter dukker han op ved siden af bæverboet og begynder at svømme ind mod bredden. Han kravler op på bredden, og på et øjeblik har han fældet et lille træ med sine stærke tænder. Så gnaver han et stykke af træet løs og svømmer ud til bæverboet, mens han skubber træstykket foran sig. Det hele er gået så stærkt at Fire og Fem knap nok har opfattet, hvad der er sket. Men bæveren siger muntert: ”fig få”, hvilket de gætter betyder ”stig på”, og så kravler de ned på træstykket, og bæveren skubber dem ind til bredden uden at de bliver våde – næsten da.

”Tusind tak bæver” siger Fire, ”nu håber jeg bare, at vi kan finde stien igen”. ”I skal gå den vej” siger bæveren og peger op langs åen, så kommer I forbi fores arbejdsplads og så skal I fortsætte lidt længere langs åen og så drejer stien lidt. Det er ikke til at tage fejl af.”

Det er i hvert fald ikke til at tage fejl af, hvor bævernes arbejdsplads er. Det er område med temmelig tynde træer, og

næsten alle træerne er blevet fældet, så der kun står en spids stub tilbage, hvor man tydelig kan se mærker efter bævernes stærke tænder. ”Hold da op” siger Fem ”de er godt nok flittige. Det er godt

at vi ikke har sådan nogen flittige bævere i vores del af skoven, for så ville vi da snart ikke have nogen skov tilbage”.

De fortsætter langs åen, og da de har gået et stykke tid, hører de råb og hvinen og plasken et stykke borte. Og så kan de se en flok glatte sorte dyr, som skiftes til at kure ned af en stejl skrænt og ende i vandet med et plask. ”Det må være de dovne oddere”, siger Fire ”de ser i hvert fald ud til at have det sjovt.”

”Skal vi gå hen til dem?” spørger Fem, ”jeg kunne godt tænke mig sådan en rutsje tur”. Og så løber de hen til de glade oddere og står lidt og kigger på dem.

”Vil I være med ?” spørger odderne.” Ja” siger Fem ”men det ville være bedst, hvis vi kunne undgå at blive alt for våde igen”. ”I kan bare bremse på bredden” siger en af odderne, ”bare sæt hælene i”. Og så rutsjer nisserne på oddernes rutsjebane. Og de bliver lidt våde og meget snavsede. Men ingen af delene betyder noget særligt, når to små nisser har det sjovt.

De har det så sjovt sammen med odderne, at de næsten glemmer tiden, men pludselig kommer Fire i tanker om, at de har travlt med at få reddet deres lillebror, og de må sige pænt farvel til de glade oddere. Mens de travler videre hen af stien siger Fire: ”Hvem kunne du bedst lide, bæverne eller odderne?” ”Odderne var de sjoveste”, siger Fem, ”men det var jo bæverne der reddede mit liv”.

16. december

Næste dag, den 16. december, traver nisserne videre ud ad stien. Det er lidt kedeligt bare at gå, selv om de forsøger at holde modet oppe ved at synge rejsesangen flere gange.

Midt på formiddage kommer de forbi en hul træstub, og Fire stopper op og kigger længe på den.

"Der kunne godt være honning deroppe" siger hun "skal vi kravle op og kigge efter?". "Men hvad med bierne?" spørger Fem. "De sover vintersøvn" siger Fire med overbevisning "og vi tager ikke det hele, bare lige en lille mundsmag".

Fem er ikke svær at overtale, og de kravler med et vist besvær op på træstubben. "Der" hvisker Fire "hvis der er honning i denne her stub, må det være dernede", og hun rækker og strækker sig ned i stubben. "Jeg er slet ikke sikker på, at der er honning" siger Fem lidt nervøst, "pas på Fire". "Ja, ja" siger Fire "jeg skal lige" ... og hun strækker sig endnu længere. Og så, lige pludselig, går det galt. Fire glider på kanten og forsvinder ned på bunden af træstubben. "Hvor blev du af?" råber Fem, "Fire, jeg kan ikke se dig. Hvor er du?" Fire er landet temmelig hårdt, og hun sidder lidt fortumlet i mørket nede i bunden af stubben. Det varer lidt, inden hun kan svare, og Fem bliver mere og mere urolig. Omsider svarer Fire: "Jeg er ok Fem, men jeg ved ikke, hvordan jeg skal komme op". "Hjælp" tænker Fem, jeg må have hjælp. "Hjælp!" råber han fortvivlet. "Vil en eller anden ikke godt komme og hjælpe mig. Min søster er faldet i et hul, og jeg ved ikke hvordan jeg skal få hende op igen". Men der kommer ikke nogen og hjælper, det er som om de pludselig er helt alene i skoven.

Et par biller kommer trissende hen af stien og standser et øjeblik for at kigge på, men de er jo ikke til megen hjælp.

Så kommer en stor skovskade og sætter sig på kanten af stubben og vipper lidt frem og tilbage, mens den kigger ned.

"Er hun faldet ned?" spørger den omsider. "Ja" snøfter Fem. "Kan hun ikke komme op?" fortsætter fuglen. "Nej" snøfter Fem. "Og du kan heller ikke få hende op?" spørger skovskaden videre. "Nej" snøfter Fem igen. "Surt" siger skaden, og væk er den.

"Hvad sagde den?" spørger Fire, som har hørt noget af samtalen nede fra hullet. "Den sagde at det var surt" siger Fem. Så tørrer han sine øjne. "Der kommer vist ikke nogen og hjælper", siger han så, "jeg må vist selv finde ud af noget".

"Hvad gør man, hvis man skal have noget op af noget?" tænker han så – "man fisker det op. Med en fiskestang. Men jeg har ikke nogen fiskestang, og Fire er ikke nogen fisk. Men jeg behøver jo heller ikke stangen, man kan godt fiske bare med en snor og en krog. Men jeg har jo heller ingen krog – men jeg behøver heller ikke nogen krog, for Fire har jo hænder hun kan holde fast i snoren med. Så en snor - jeg skal bruge en snor". Han ser sig sig fortvivlet omkring. "Jeg bandt en snor om gåsens ben tænker han så. Mit halstørklæde!!!!" Og så hiver han sit halstørklæde af og trækker en lang lang snor ud af det. "Vent lidt" råber han ned til Fire, "jeg har fundet ud af det, der kommer en snor ned til dig. Han prøver at kaste den ene ende af snoren ned, men det er først, da han finder på at binde et lille stykke træ i snoren, at det lykkes. "Du må gerne skynde dig lidt", siger Fire lidt uroligt nede fra hullet "jeg tror at bierne er ved at vågne". Og ganske rigtig, der lyder en truende summen fra et hulrum i stubben. "Tag fat i snoren" råber Fem "og hold godt fast", og mens den truende summen bliver højere og højere trækker Fem, som han aldrig har trukket før. Han stemmer fødderne imod og haler så sveden løber ud under kanten på hans nissehue. Og Fire forsøger at få fodfæste inden i stubben, så hun kan hjælpe til, og stadig lyder den truende summen lige ved siden af hende.

Men pludselig bliver det lettere at trække, og da Fem kigger lidt bagud, ser han Skovskaden fra før, som har taget fat i snoren og nu hjælper med at trække af alle kræfter. Og på et øjeblik har de fået Fire op af hullet, og de skynder sig væk fra træstubben, inden bierne opdager, hvem det er, der har forstyrret dem. Da de sætter sig for at hvile sig lidt efter forskrækkelsen, kigger Fem sig om for at sige tak til den hjælpsomme skovskade. Men den er allerede lettet fra jorden og har svunget sig op på en gren i nærheden. "Tak for hjælpen" råber Fire "det

er din skyld, at jeg kom op, inden bierne vågnede. "Fedt" svarer Skaden og væk er den i et vældigt sving op mod himmelen.

17. december

”Nu må vi snart være der” hører Seks Troldefar sige, da han vågner om morgenen d. 17. december. ”Jeg synes, at jeg kan kende skoven her. Vi må snart være ved den store sø. ”Måske skulle du spørge kragerne” siger Troldemor, ”de suser jo rundt i luften hele tiden. De ved sikkert hvor langt der er”.

Troldefar går uden for hulen og kalder på en af kragerne, som straks kommer og sætter sig på en træstub. ”Har I set den store sø” spørger Troldefar, ”er vi snart ved at være der. Vi skulle jo gerne nå frem til Troldeskoven inden midvinter”, fortsætter han lidt bekymret.

”Kra, jah,” siger kragen og forsøger at klø sig med en klo i hovedet, for at vise at den tænker. Men det går ikke så godt, for den mister balancen og må slå et par ordentlige slag med vingerne for at holde sig på træstubben. ”Joh altså” fortsætter den. ”Vi er ikke langt fra søen. Jeg vil tro at vi kan nå den i løbet af et par dage, men der er et lille problem. Søen er ikke frosset til i år, som den var sidste år, og I kan jo ikke flyve så....” ”Nå” siger Troldefar og klør sig også i hovedet. ”Jaså, men det må vi jo finde en løsning på. Men nu må vi se at komme af sted. Hør her alle sammen, pak tingene sammen, vi skal videre”.

Og så farer alle troldene rundt mellem hinanden, og støder sammen og puffer og skubber og smider rundt med tingene. Men på en eller anden måde får de pakket sammen, og et stykke oppe af dagen er de parat til at drage af sted. ”Tror du at du kan gå selv lille ven?” siger Troldemor til Seks, ”eller skal jeg bære dig, som jeg plejer?”. Seks synes efterhånden, at det er lidt flovt at blive båret – det er længe siden at Nissemor holdt op med at bære ham. Men han ved jo også godt, at han med sine små ben har svært ved at følge med troldene.

Men han synes, at det er ligesom han er blevet meget større og stærkere, mens han har boet hos troldene. Måske er det alligevel troldesaften der virker, og han stikker forsigtigt en finger ind i øret for at mærke, om der er kommet hårtotter derinde.

Så kommer han i tanker om, hvad det var Troldemor spurgte om, og han retter sig op og siger fast: ”I dag vil jeg gå selv Troldemor. Ellers tak”.

Og så drager de af. De voksne trolde bærer sække og bylter med deres ejendele, og troldebørnene hopper og springer rundt om dem. ”Fang mig” råber Troldefrille og hiver Troldefrede i halen, og så styrter de af sted og vælter en af de mindre trolde, der giver sig til at hyle, og Troldemor må trøste den lille trolde. Og Troldefar siger, at hvis troldebørnene har så mange kræfter, kan de bruge dem på at slæbe nogle sække. Og så skændes troldene lidt, og børnene bliver ved med at skubbe til hinanden og hive de voksne i halen. For trolde kan ikke lade være med at drille.

Men fremad går det da – og endda temmelig hurtigt, for trolde kan sagtens skændes og drille og skynde sig samtidig.

Og da de har gået et stykke tid, er Seks ved at være godt træt i benene, og han får mere og mere svært ved at følge med.

Til sidst er han så langt bagefter, at han ikke engang kan se den bageste trolde, selv om han stadig kan høre dem. Men han bliver nødt til at hvile sig lidt, så han sætter sig ned og kigger sig omkring. Skoven ser pludselig meget stor og mørk ud. Og Seks føler sig meget alene. ”Jeg ville jo gerne væk fra troldene”, tænker han ”men ikke på denne her måde. Jeg ville ønske at Fire og Fem var her. Eller en af de andre”.

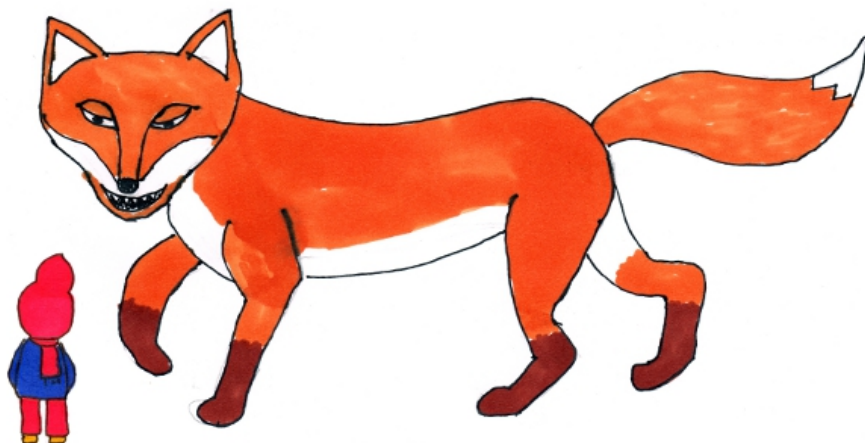
”Nå, men jeg må vel hellere prøve at finde troldene igen”. Og han begynder at traske hen ad stien.

Men pludselig stopper han op. Lidt længere henne på stien står et stort dyr, med rød pels og en meget lang hale. Seks har aldrig set en ræv før, men han ved, at det er sådan en, der står på stien

foran ham, og han ved også, at ræve er farlige for nisser.

Han begynder at gå baglæns, men ræven har set ham, og den smiler til ham på en meget ubehagelig måde.

”Næh, men se en lille nisse” siger den. Jeg troede ikke, at der var flere af den slags i denne del af skoven. Men hvor hyggeligt, er du helt alene?” ”Næh nej” stammer Seks, ”jeg er sammen med en stor flok trolde, og de er meget stærke.....”.

”Mon dog” siger ræven, men den kigger sig alligevel lidt uroligt omkring. Og mens den gør det, benytter Seks lejligheden til at smutte om bag en busk, og på et sekund har han boret sig gennem busken og er kommet ud på den anden side, og nu løber han alt hvad hans små ben kan bære ham væk fra ræven.

Han løber og løber. Og ræven opgiver åbenbart at forfølge ham. Ellers også var det det med trolde, der skræmte den – for væk er den i hvert fald.

Men da Seks endelig stopper for at puste ud, opdager han at han ikke aner, hvor han er. Han er gået vild. Han prøver at huske, hvilken vej han skal gå for at komme hen til stien, men selv om han prøver i alle retninger, kan han ikke finde den.

Seks har aldrig følt sig så alene i verden. ”Her er ikke engang nogen dyr, som jeg kan spørge om vej” siger han til sig selv, ”og det er ved at blive mørkt”. Han snøfter lidt. ”Men jeg må jo nok hellere finde mig et træ at klatre op i” tænker han så. ”Hvis ræven skulle komme igen”. Og han kigger op for at finde et godt træ, måske med en forladt fuglerede som han kan sove i. Men så ser han en stor sort fugl, der kredser rundt oppe i luften. ”Måske er det en af troldenes krager” tænker Seks, og han vifter med sit halstørklæde og råber: ”Halløj fugl, jeg er her, jeg vil gerne reddes”.

Fuglen kredser et par gange mere og så flyver den væk. Seks står lidt fortabt, men så kravler han op på en gren og belaver sig på at måtte blive der om natten. ”Og i morgen må jeg prøve at finde trolde”, tænker han. ”Eller måske vil de prøve at finde mig”. Det trøster ham lidt at Troldemor nok ikke vil efterlade ham helt alene ude i skoven. Men pludselig hører han hurtige lette trin i gennem skoven, og en lidt grov stemme der råber ”hej lille nisse eller Seks eller hvad du nu hedder, hvor er du?”.

Og da Seks kigger ned, ser han den unge hjort med Troldefrede på ryggen komme springende gennem skoven. ”Jeg er her” råber han ”her oppe i træet, jeg kommer nu”. Og han skynder sig ned af træet og han springer lige fra den nederste gren og ned på hjortens ryg, mens Troldefrede tager et fast tag i hans bluse.

”Troldemor er helt hys fordi du forsvandt”, oplyser Frede ”og hvis ikke kragen var kommet tilbage og havde fortalt, hvor du var, skulle vi garanteret have ledt efter dig hele natten”. Seks borer sig lidt ned i hjortens varme pels, og han kan kan høre at den hvisker: ”jeg troede at du var stukket af”. ”Nej” hvisker Seks tilbage ind i dens øre. ”Når vi stikker af, gør vi det sammen. Og så skal vi vide hvor vi skal stikke hen. Men foreløbig bliver vi lidt hos trolde”.

18. december

Meget tidligt næste dag er troldeene nået frem til den store sø. Den er så stor, at man kun lige akkurat kan se den anden bred. Troldefar går frem og tilbage langs bredden og ser lidt bekymret ud. ”Jeg havde håbet, at der var is på nu” siger han, ”men over skal vi jo. Og det er for langt at svømme”.

”Tømmerflåder”, siger en gammel trold, som ellers ikke siger ret meget, ”førhen brugte vi tømmerflåder, når vi skulle over vandet. Det kan vi vel gøre igen”.

”Tømmerflåder, ja javist” siger Troldefar. ”Øh, hvordan er det lige at man laver dem?” ”Man binder store grene sammen” siger den gamle trold, ”så kan de flyde, og man kan stage sig frem med lange grene, for søen er ikke særlig dyb. Det tager lidt tid, men det skulle være sikkert nok”.

Og så får troldeene travlt, de hakker og saver og binder grene sammen og inden længe ligger der en hel række tømmerflåder på bredden af søen. ”Men hvad med dyrene?” spørger Trolde-trille. ”Ja musene kan være på en af flåderne og fuglene kan flyve, men jeg ved ikke rigtig med hjorten” siger Troldefar lidt usikkert. ”Hjorten kan svømme” siger den gamle trold, ”hjorte er gode svømmere, han kan måske endda hjælpe med at trække den tungeste af flåderne”.

Og sådan bliver det. Ved middagstid er bagagen læsset på, musene sidder i en kurv og ryster lidt, hjorten er bundet til den største tømmerflåde og fuglene er fløjet. Og så sejler de. Vejret er koldt og klart og det blæser kun lidt, så selv om det går langsomt, så går det støt fremad. Seks har aldrig prøvet at sejle før, så han nyder turen, især da han får lov til at sidde på hjortens ryg en del af vejen. Han bliver lidt våd, men det bliver troldeene på tømmerflåderne såmænd også.

De sejler længe, meget længe. Ude midt på søen er der så dybt at de lange stager ikke kan nå bunden, så troldeene må i stedet bruge dem som årer og ro sig frem. Det er hårdt arbejde, men trolde er stærke, så det går.

Da de endelig når den anden bred, er de alle sammen trætte og våde og sultne, og så snart de har trukket tømmerflåderne op på land, skynder de sig at tænde bål og troldeene laver sig noget varmt at spise og drikke. Og så smider de sig ned i det tørre græs for at tage sig en velfortjent lur.

Og snart er alle de voksne trolde faldet i søvn, og de snorker så jorden ryster. Seks ligger lidt uroligt, og kan ikke falde i søvn, så han lister hen til Trolde-trille og rykker hende lidt i halen. ”Sover du?” hvisker han. ”Næh” siger Trille ”ikke mere”. ”Må jeg spørge om noget. Hvad er det egentlig for et sted vi skal op til? Hvad er Trolde-skoven egentlig for noget – det lyder lidt uhyggeligt”, siger Seks. ”Trolde-skoven” siger Trille ”er det sted, hvor den største og fornemmeste af alle troldeene bor. Han er en slags høvding, og det er ham der laver reglerne for, hvordan trolde skal opføre sig – selv om vi ikke altid retter os efter dem”, skynder hun sig at tilføje.

”Og mens vi andre flytter rundt, bor han altid det samme sted, så det er der vi mødes hvert år og

holder den store midvinterfest. Alle trolde fra hele den store skov kommer”. ”Hvad er midvinterfest” spørger Seks, som ikke helt fatter det der med midvinter. ”Hvorfor fejrer I at det er årets korteste dag?” ”Fordi fra da af bliver dagene længere, din tumpe” svarer Trille –” det er da sejt nok at fejre”. ”Nåh ja” siger Seks, som synes at det lyder meget fornuftigt. ”Men ham der den store trold, høvdingen, er han meget streng?” ”Ja” siger Trille, ”han er ret streng. Og han bryder sig vist ikke særlig meget om nisser”, tilføjer hun og ser eftertænksomt på Seks.

”Tak spids” tænker Seks. ”En masse trolde og en sur troldehøvding, der bestemmer alting og ikke kan lide nisser. Jeg glæder mig ikke til den midvinterfest. Lige meget hvor lange dagene bliver bagefter”.

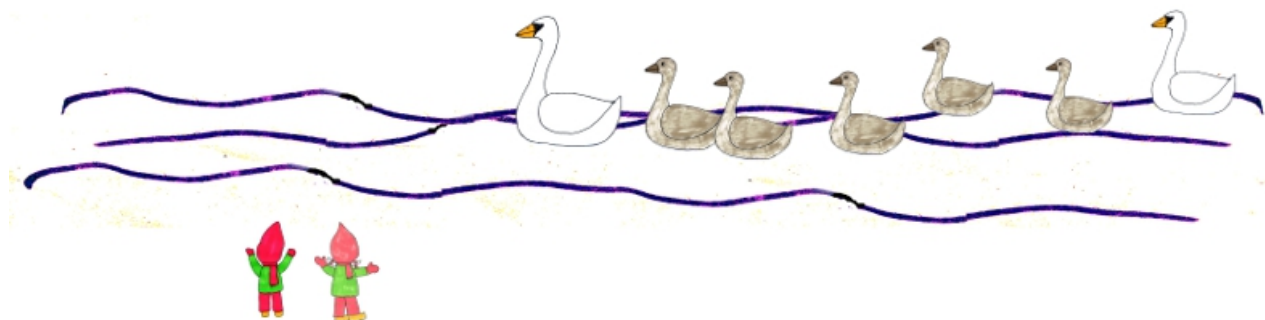
19. december

Næste dag fortsætter troldeene nordpå. Og Seks begynder at forstå, hvorfor skoven kaldes Troldeskoven, for træerne bliver mere og mere mærkelige. De har alle mulige forvredne former, og nogle af dem ligner faktisk store trolde. Seks synes at de er lidt uhyggelige, men alle troldeene er i højt humør, og snakker meget om, hvor dejligt det er at være hjemme igen. Troldeungerne kravler rundt i træerne og råber og hujer. Og de gamle trolde begynder at fortælle endeløse historier fra deres ungdom, og de snakker om alle de mægtige fester, de plejer at holde. Men Seks er ikke rigtig i humør. Han bryder sig ikke om skoven, og han er stadig lidt ængstelig ved at skulle møde troldehøvdingen.

Hen under aften kommer de til en stor åbning mellem træerne. I midten af den ligger en meget stor høj, og rundt om den er der en masse mindre høje. ”Så er vi her” råber Troldefar så det runger mellem træerne. ”Find jeres huler folkens”. Og ud af nogle af hulerne kommer en masse trolde strømmende, som råber og hilser og ser meget glade ud. Og Troldefrede og Trolde-trille styrter hen til en af højerne og råber: ”Her er vores hule. Far og mor, her er vores hule”. Og de andre trolde finder også deres huler, og der er en råben og larmen, så Seks til sidst er helt forstyrret i hovedet. Men lidt efter ser han, at Troldefar trækker hjorten ind i en lille hule ved siden af den, de skal bo i, og han lister ind til den. ”De larmer meget de trolde” siger han. ”Ja” siger hjorten. ”Jeg bryder mig ikke særlig meget om Troldeskoven”. ”Det gør jeg heller ikke”, siger Seks.

I mellemtiden er Fire og Fem nået ned til bredden af den store sø. Og nu er det dem, der står og kigger over på den anden bred og spekulerer på, hvordan de skal komme over.

”Der er godt nok langt” siger Fem, ”tror du at vi skal prøve at komme uden om?” ”Det vil tage meget lang tid” siger Fire, så når vi i hvert fald ikke at finde Seks inden jul”. ”Næh” siger Fem lidt bekymret, ”og jeg tror at Nissemor vil blive meget ked af det, hvis ingen af os er hjemme til jul”. Og han bliver lidt fjern i blikket.

”Nå” fortsætter Fire, ”vi må hellere finde ud af, hvordan vi kommer over”. De sidder lidt og kigger ud over søen. Så ser de pludselig en stor flok svaner, der kommer sejlende ud fra sivene i kanten af søen. Da de kommer nærmere kan nisserne se, at det er stor hvid voksen svane, der svømmer forrest, efter den kommer fem lysebrune unger, og bagest kommer igen en voksen svane. Da de kommer nærmere, kan de tydeligt høre den forreste svane :”Kom så unger, hold rækken. Og så bruger vi benene, en, to, tre, fire, en, to, tre, fire. Fint unger. Ret ryggen svaj lidt med halsen, og så fremad, en, to, tre, fire ”. Og ungerne svømmer fint i takt uden at se hverken til højre eller venstre. ”Måske kan svanerne hjælpe os” siger Fire, ”vi kan da spørge, hvis de holder en pause eller sådan noget”. Men svanerne svømmer videre, frem og tilbage, lige indtil Svanemor råber: ”Spisetid”. ”Nu” hvisker Fire, ”vi kan nok snakke med dem, mens de spiser”. Men lige med et forsvinder alle svanernes hoveder og halse ned under vandet og kroppene ligger og vugger på vandet.

”Hvad hulen sker der?” siger Fem bestyrtet, ”hvor er deres hoveder henne? .-- er de – tror du de er døde?” Men i det samme stikker en af ungerne hovedet op over vandet med en dusk grønt i næbbet. ”Næh” siger Fire ”jeg tror de spiser nede på bunden. Men vi må vist vente med at snakke med dem, til de er færdige”. ”Se mig” siger Fem og bøjer sig ned og stikker hovedet helt ned under vandet med nissehue og det hele. Og så kommer han hostende og spruttende op med græs og sand i munden. ”Se mig, jeg er en svane”. ”Du er en tumpe” siger Fire, ”en våd tumpe”, tilføjer hun, men hun kan alligevel ikke lade være med at grine.

Lidt efter er svanerne åbenbart færdige med at spise, og svanefar råber: ”Så er der frisvømning børn”, og svanemor tilføjer: ”Vær nu forsigtige lille børn, ikke for langt væk, husk I må aldrig svømme længere ud end til midten af søen”.

Ungerne padler glade rundt og øver sig i at dykke og sprøjter vand på hinanden under høje hvin. Svanefar ser stolt ud, mens han svømmer rundt imellem dem, men svanemor sidder og kigger lidt nervøst og Fire kan høre at hun hele tiden tæller: ”En to tre fire fem, en to tre fire – hvor er den femte nu henne”.

”De ser ud til at have travlt” siger Fem, ”det bliver vist svært at komme til at snakke med dem”.

Men lidt efter går alle svanerne op på land og lægger sig til rette, som om de har tænkt sig at lægge sig til at sove.

”Nu” siger Fire, og så går de hen til svanerne, som er meget store, når man kommer tæt på.

”Øh undskyld svaner”, siger Fire ”vi er to nisser, som er på vej nordpå, og vi skal over denne her sø, og vi tænkte at I måske kunne hjælpe os over”. ”I er jo så gode til at svømme” tilføjer Fem, som ved, at det aldrig skader med lidt høflighed.

”Hvad?” siger svanefar. ”Hvad taler I om ?” ”Over på den anden side” siger svanemor – ”det kan der ikke være tale om. Vi svømmer aldrig over på den anden side. Vi bryder os ikke om det sted. Og børnene må under ingen omstændigheder svømme længere ud end til midten”.

”Jeg kan da godt svømme helt over, mor” siger en af ungerne, som har siddet og lyttet, ”og jeg kan da sagtens have de to små fyre med”. ”Vi er ikke fyre, vi er nisser” forklarer Fem, men Svanemor siger i det samme, at det kan der overhovedet ikke være tale om. ”Du skal øve dig meget mere, inden du kan få lov til at svømme sådan en lang tur. Ikke længere end til midten, og så er den ikke længere. Og nu skal vi sove”, tilføjer hun.

”Øv” siger svaneungen og ”Øv” siger Fire og Fem, da de går derfra. ”Hvad skal vi nu gøre?”. ”Jeg tror vi skal gøre ligesom svanerne” siger Fem ”lægge os til at sove. Og så finder vi nok på noget i morgen”.

20. december

Næste morgen, den 20. december, sidder Fire og Fem lidt modfaldne på kanten af søen og kigger ud på den brede rolige flade. "Hvordan mon troldene kom over" siger Fire pludselig. "Den lille trold sagde, at de tog over i skoven på den anden side, men hvordan kom de over?"

"Vi spørger svanerne" siger Fem ivrigt. "De bor her, de må vide det". Svanerne er allerede ved at gå ud i vandet, men Fire og Fem skynder sig hen til den unge, der virkede som den mest venlige i går. "Du svane" siger Fem "har du set troldene her for nylig?" "Ja da" siger svanen, "de er lige sejlet over søen. Sikken en larm og ballade. Og sikken en tid det tog. Men over kom de da". "Men hvordan?" spørger Fem ivrigt. "På tømmerflåder" svarer svanen, "de binder grene sammen og stager og ror over på den anden side".

"Kan vi ikke også gøre det?" spørger Fire ivrigt, "kom vi laver en tømmerflåde". Og så finder de en masse grene og nogle lange rødder til at binde dem sammen med og et par lange pinde til at ro med. "Men vi bliver meget våde" siger Fem, og ser bekymret på de store huller mellem de sammenbundne grene. "Jeg kan flette en måtte af siv" siger Fire "mor har vist mig, hvordan man gør, og så kan vi sidde tørt hele vejen". Og lidt efter har hun flettet en fin sivmåtte. Svanen hjælper dem med at skubbe flåden ud i vandet, og den hjælper dem også med at komme ombord, og så går de i gang med at ro. Det er hårdt. Det er meget hårdt. Det er faktisk så hårdt, at da de har roet et lille stykke siger Fire: "Vi kommer aldrig over på denne her måde Fem, vi kan måske ro ud til midten, men så kommer vi aldrig videre".

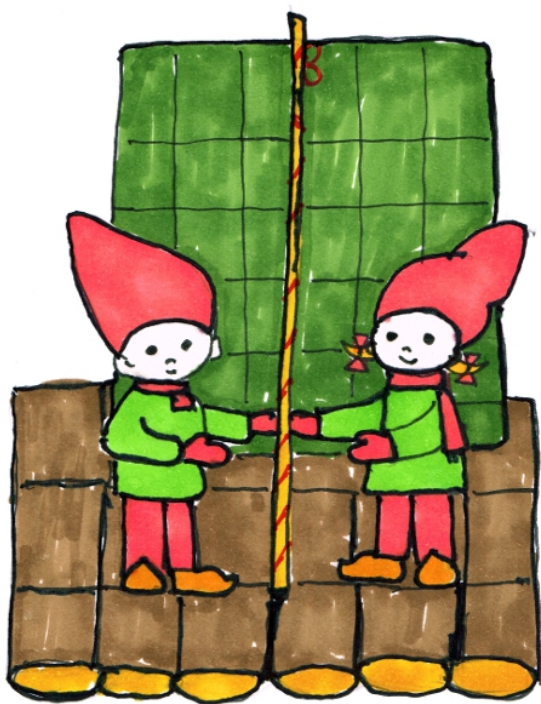
Og de ser lidt triste ud. "Jeg har en ide" siger svanen, som som har siddet og fulgt deres anstrengelser med et bekymret blik. "Jeg kan trække jer ud til midten, så langt som jeg må svømme ud. Og så kan I ro derfra. Så skal I kun ro det halve af vejen".

"Vil du virkelig gøre det?" spørger Fire "og hvad siger din far?" spørger Fem. "Det går nok" siger svanen, "find lige noget jeg kan holde fast i, så sejler vi". Og så finder de et langt bøjet siv, som svanen får om halsen, og så går det i fuld fart hen over vandet. Inde fra bredden hører de svanefar råbe: "hej du der, vi har svømmetime" og svanemor der råber: "ikke længere end til midten lille

skat". Og så kan de ikke høre mere, for vinden suser om deres ører.

Da de er kommet ud til midten af søen standser svanen og siger: "Nå, her står jeg af, held og lykke med det hele". Og så vender den om og svømmer hurtigt tilbage mod bredden. "Tak" råber nisserne i kor, men så får de travlt med at få årerne i vandet, inden flåden vipper rundt med dem.

Og så ror de, og ror, og ror, og det går alt for langsomt. Og det er alt for hårdt. "Tror du vi klarer det?" stønner Fem, da hans åre for femte gang smutter op ad vandet. "Vi skal klare det" stønner Fire og trækker endnu hårdere i sin åre. I det samme får de et lille vindpust i nakken. "Nu begynder det også at blæse" siger Fire lidt bekymret, "men det blæser med os" siger Fem, "vent lidt, måske kan vi bruge vinden. Hjælp mig lige med at få måtten op". De får med lidt besvær den flettede måtte, som de sidder på op, og Fem tager sin åre. "Så skal vi bare have måtten bundet fast til åren" siger han – "så har

vi et sejl!!!". "Du er et geni" siger Fire "men hvad skal vi binde den fast med?". Fem kigger sig lidt om, og så begynder han at trække en lang tråd ud af sit efterhånden temmelig lasede halstørklæde. "Sådan" siger han, da han har bundet måtten fast til åren," så sætter vi den ned i bunden og holder godt fast". Og det gør de, og nu går det i susende fart hen over søen. Det går så hurtigt, at de suser helt op på bredden og tømmerflåden får et stød, så det hele falder fra hinanden og masten vælter. "Nå" siger Fire, "den kan vi i hvert fald ikke bruge, når vi skal tilbage". "Ja, hvordan skal vi egentlig komme tilbage?" siger Fem lidt bekymret. "Det finder vi ud af til den tid" siger Fire. "Nu skal vi finde Troldeeskoven og troldene og vores lillebror. Jeg håber, vi kan finde nogen, vi kan spørge om vej, for denne her skov ser lidt vild ud, synes jeg".

"Jeg er meget våd" siger Fem, "der er vand i mine træsko og jeg er træt i armene. Kan vi ikke blive her til i morgen, og så finde nogen at spørge om vej?" "Jo", siger Fire og ser sig om. "Der er en lille hule derhenne ved det store træ, der er sikkert tørt og godt. Mine træsko er også fulde af vand".

I det samme ser de nogle store fugle, der kredser over hovedet på dem. Fem dukker sig lidt, men Fire siger: "Det er krager, de er ikke farlige. Krager kommer langt omkring, måske ved de, hvordan vi skal finde troldene". Og da en af kragerne sætter sig i nærheden af dem, siger Fem: "Halløj du der krage. Ved du, hvor vi kan finde troldene?" Kragen kigger på ham først med det ene øje og så med det andet, og så siger den. "Ork ja, jeg kender alle troldene. Jeg er faktisk ansat hos troldenes høvding".

"Jaså" siger Fem høfligt, "og hvad laver du så?" "Jeg, øh, finder ting og sådan" siger kragen lidt svævende - "men hvad var det I ville vide?" "Vi vil bare gerne vide, hvilken vej vi skal gå for at finde troldene", siger Fire tålmodigt. "Åh javel" siger kragen, "I skal bare gå af den lille skovsti derhenne, så kommer I til Troldeeskoven, og så skal I følge stien til I kommer til en stor lysning. Men ellers kan I bare gå efter lyden. Det er ikke til at tage fejl af. Bare gå efter lyden".

"Tak" siger nisserne høfligt, men kragen er allerede væk. Og meget snart efter sover Fire og Fem i den lille hule, mens deres træsko står til tørre.

21. december

Den 21. december er troldene ved at gøre klar til den store fest. De har sat et træ op næsten som et juletræ og det farer de rundt om og skråler af fuld hals – det kalder de at øve sig! Seks kan slet ikke dele deres gode humør. Han er bekymret, for han ved, at der ikke er ret mange dage til jul, og han er langt - meget langt - hjemmefra. ”Måske kan de andre slet ikke finde mig”, tænker han lidt i panik, ”for måske ved de slet ikke, at vi er på den anden side af den store sø, og de kan måske heller ikke komme over”. Og så tænker han på alle de ting, der kan gøre, at han ikke når at blive reddet inden jul og bliver helt ked af det. Han går ud for snakke lidt med hjorten. Den står i den lille hule ved siden af, og den er blevet bundet, fordi troldebørnene blev ved med at trække den ud af stalden for at ride på den. Og selv om det er rart at slippe for det, er det ikke særlig rart at måtte stå inde i en mørk hule hele dagen. ”Jeg vil også gerne hjem til jul” siger den. ”Holder I også jul ude i skoven?” spørger Seks nysgerrigt. ”Ja” svarer hjorten, ”vi finder det smukkeste grantræ i skoven, og så samles vi der - alle dyrene, hjortene, harene, fuglene og de små egern, og så synger vi. Ja det er jo altså mest fuglene der synger, vi andre brummer mest lidt med. Men det er så smukt så smukt”, og hjorten får tårer i øjnene. ”Vi skal nok komme hjem”, siger Seks ”bare vent og se”. Men han lyder ikke helt sikker selv.

I det samme kommer Troldemor for at hente Seks. ”Sidder du nu inde hos hjorten igen?” siger hun ”skynd dig nu ind og få lidt snavs i ansigtet, vi skal på besøg hos troldehøvdingen og hans kone”. Troldehøvdingen er den største og tykkeste trold, Seks endnu har set, og han sidder og grynter og piller sig i næsen, da Troldemor og Seks kommer ind i hans hule. Han har kæmpestore ører med kæmpestore hårtotter i, og han er nok så grim, som man overhovedet kan være. Ved siden af ham sidder hans kone, og hun er næsten lige så grim, og så ser hun oven i købet meget vigtig ud, da hun kigger op og ned af de to gæster. ”Hvad er det for en?” brummer

høvdingen, da han får øje på Seks, ”det ligner en nisse, og jeg kan ikke fordrage nisser”. ”Men han er ved at blive til en trold” siger Troldemor nervøst. ”Vis hvad du kan, lille skat”. Og så må Seks vise, at han både kan bøvs og prutte og pille næse. ”Har han en hale?” brummer den store trold. ”Nej ikke endnu”, siger Troldemor, ”men det skal nok komme”. ”Tag huen af” siger høvdingen så. ”Jeg kan ikke fordrage huer. Ingen ordentlige trolde går med huer. En sløjfe om halen til festlig brug kan gå an, men huer er noget pjank. Man kan jo ikke engang se, om han har hår i ørerne. Jeg tror faktisk, at jeg vil gøre det forbudt at gå med hue. Tag så den hue af”. ”Nej” siger Seks meget bestemt, ”jeg er en nisse og vi tager aldrig huerne af”. ”Det er et vældig pænt tørklæde, han har om halsen” smisser høvdingens kone nu, ”det kunne der blive en pæn halesløjfe ud af”. Og hun kigger ned på sin egen hale, der er pyntet med en stor grøn sløjfe. ”Halesløjfer giver stil”. ”Han skal beholde både sin hue og sit halstørklæde” siger Troldemor meget bestemt. ”Vi skal ikke tvinge ham til at blive trold, før han selv er klar til det”.

”Godt godt” siger høvdingen, ”men hvor kommer han fra?” ”Vi fandt ham ude i

skoven – eller Trille og Frede gjorde. Han var helt forladt, den lille stakkel, og han er måske ikke en rigtig trold endnu, men det kan han blive” siger Troldemor. ”Han skal vel bare opdrages lidt.” siger den store trold. ”Nisser aner jo ikke noget om, hvordan man opfører sig. Lader bare deres unger ligge og flyde”.

Men nu bliver det for meget for Seks. ”De lod mig ikke ligge og flyde” siger han rasende. ”Og jeg var ikke forladt. Jeg har en nissefar og en nisseemor og seks søskende. Og vi bor i et hus som er lige så fint som detteher. Og jeg er blevet opdraget til at sidde pænt ved bordet og ikke at bøvs og pille næse og” Seks må standse for at trække vejret. Men den store trold ser helt venligt på ham nu. ”Jamen dog” siger han, ”jamen dog, du er sandelig ved at blive en rigtig trold – det er dog den bedste løgnehistorie jeg længe har hørt. Hørte du det kone, han lyver bedre end nogen af vores unger, selv om han stadig ligner en nisse”.

Og så griner den store trold, så nissehuen er ved at blæse af Seks.

Seks sidder lidt forvirret. Det er sommetider svært at forstå de trolde og deres mærkelige vaner og skikke, men to ting har han forstået. At de ikke tror på et ord af, hvad han siger, og at han får lov til at beholde sin nissehue og sit halstørklæde.

Men da de er kommet tilbage til deres egen hule går Troldemor lidt og vrisser. ”Al deres snak. De tror de er meget bedre end os andre, og de vil bestemme alting. De tror de er så fine. Bare fordi hun har en halesløjfe.

22. december

Lige fra morgenstunden den 22. december er Fire og Fem klar over, at de må være lige i nærheden af troldeenes lejr. Der er en masse spor af store bare føder på stien, og pludselig hører de noget, der sprutter og hvæser over hovedet på dem. Da de ser op, ser de to egerne, der har fået halerne bundet sammen og hænger over en gren. ”Kan vi hjælpe med noget?” spørger nisserne høfligt. ”Ja, få os ned”, råber de to egerne. ”Det er de forbaskede trolde, der er på spil. Drille og senere fredelige folk, det kan de. Møgtrolde”. Og de to egerne bliver ved med at skælde ud på trolde lunge efter at de er forsvundet ind i skoven. ”Vi må hellere være forsigtige” hvisker Fire, ”hvis trolde lunge er i nærheden, er det ikke let at vide, hvad de kan finde på”. De lister sig fremad, og da de kommer rundt om et stort buskads, ser de pludselig den store lysning med de mange trolde huler foran sig.

Og der er ingen tvivl om, at trolde lunge er i gang med at holde fest. Selv om det endnu kun er formiddag, råber og synger og skændes de, så det kan høres langt væk. Nogle af dem er tydeligvis ved at løbe om kap og nogle står og spytter, så det flyver om ørerne på dem. Og midt i det hele står et stort træ, som nogle trolde lunge åbenbart er ved at pynte ved at hænge mus op ved halerne. De forsøger også at få nogle fugle til at sidde på grenene, men så snart trolde lunge vender ryggen til, smutter musene ind under træet og fuglene letter fra grenene.

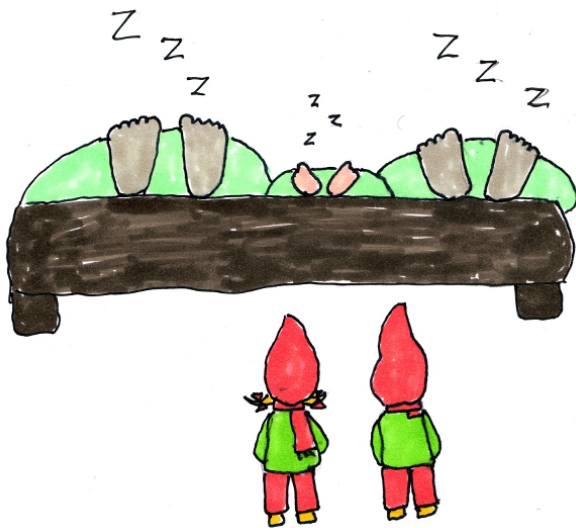
”Hvor tror du Seks er henne?” hvisker Fire til Fem, selv om de såmænd godt kunne tale højt, for trolde lunge larmer så meget, at det er svært at få ørenlyd.

”Vi må hellere blive her, og se om vi kan få øje på ham” fortsætter Fire, ”vi kan alligevel ikke rigtig gøre noget før det bliver mørkt”. Da de har ligget et stykke tid og kigget på de omkringfarende trolde siger Fem pludselig: ”Se, der er han”, og ganske rigtig, i indgangen til en af hulerne ser de toppen af en rød hue. ”Vi må prøve at komme tættere på” hvisker Fire, og så sniger de sig langs skovbrynet til de er lige bag ved den hule, hvor de så Seks. ”Se der” hvisker Fem ”den lille hule ved siden af. Jeg så nogle mus smutte derind – måske er det der, trolde lunge har deres dyr”. De lister sig hen til den lille hule og forsøger at kigge ind gennem et lille hul, som musene er smuttet igennem. ”Jeg kan ikke se nogen trolde derinde”, hvisker Fire ”men det ser ud, som om der er et stort dyr derinde”. ”Hjorten” siger Fem, ”jeg tror det er den hjort, der stak af med trolde lunge. Men nu er den åbenbart blevet lukket inde”.

”Hvis vi gør musenes hul lidt større, kan vi smutte ind den vej”, hvisker Fem, og så skraber de forsigtigt i hullet og gør det større, og et øjeblik efter står de inde i den lille hule. Hjorten giver et lille forskrækket skrig, da de dukker op, men den falder hurtigt til ro, da Fire og Fem fortæller hvem de er. ”Er I kommet efter jeres lillebror?” siger den glad, ”han har hele tiden sagt at I ville komme og hente ham. Og tage mig med hjem”, tilføjer den.

”Hvordan får vi fat på ham?” spørger Fire hjorten. Den tænker sig lidt om, og så siger den: ”Lige om lidt spiser de, og når de har spist og drukket en masse, lægger de sig alle sammen og sover, så de kan være klar til den store fest i aften. De sover sikkert så lunge. at det når at blive mørkt, og så kan I hente Seks, og vi kan nå at være langt væk, inden de opdager at han er væk. Og at jeg er væk”.

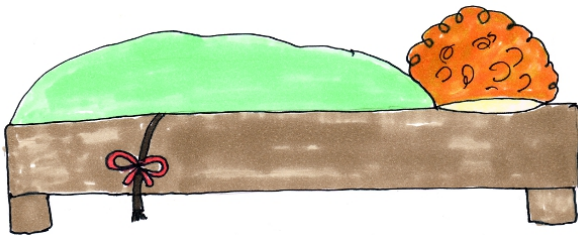
Lidt efter kan de høre, at trolde lunge er i gang med at spise. Der bliver snakket og grinet og bøvset lunge. Så lunge at de to nisser og hjorten er ved at blive temmelig utålmodige. Men efter en tid kan de høre, at trolde lunge kommer tilbage i hulen og lidt efter snorker de så trolde højen ryster. Fire og Fem venter, til de er sikre på at trolde lunge sover trygt, og det begynder at blive mørkt, og så lister de sig ind i til trolde lunge. Det første de ser, er en meget stor trolde med kæmpestore bare fødder og kolossale ører som ligger på ryggen og snorker så højt, at han næsten overdøver den lidt mindre trolde der ligger ved siden af.

Henne ved den ene væg får Fem øje på et par troldebørn, der ligger i en stor seng og snorker, og mellem dem ligger Seks, deres egen lillebror Seks, og han snorker faktisk også temmelig højt.

”Seks” hvisker Fire og rusker i ham, forsigtigt for at troldebørnene ikke skal vågne: ”Seks vi er kommet for at hente dig”. Seks slår forvirret øjnene op, og så flækker hans ansigt i et stor grin. ”Jeg vidste, I ville komme” siger han, ”jeg vidste det”. ”Kom” hvisker Fire ”vi må skynde os, inden troldene vågner”. ”Vi skal have hjorten med”, siger Seks, ”det har jeg lovet ham”. ”Javist” siger Fire, ”vi henter ham nu”. Og så lister de sig ud af hulen og ind til hjorten, og de hjælper hinanden med at binde den løs og lukke døren til stalden op. ”Kom op på min ryg”, hvisker

hjorten, ”jeg kan sagtens bære jer, og det går meget hurtigere på den måde – jeg kan nemt løbe fra troldene”. Fire og Fem sætter sig op, men Seks står og tøver lidt. ”Jeg ville gerne sige farvel til Troldemor” siger han så, ”hun har faktisk været meget sød imod mig”. ”Det går ikke” hvisker Fem ”hvis troldene vågner er det ikke sikkert, at de vil lade dig gå”. Seks tænker sig om et øjeblik. ”Vent lige lidt” siger han så, og så lister han tilbage ind i hulen og hen til Troldemors seng. Og så tager han sit røde halstørklæde af og binder det forsigtigt i en fin sløjfe rundt om Troldemors hale. ”Sådan” hvisker han meget stille for ikke at vække hende, ”nu bliver du den fineste trold i aften”. Og så smutter han ud igen og kravler op på hjortens ryg, og så suser de af sted, så hurtigt at de snart er langt væk fra troldehøjen og langt inde i skoven.

De rider i mange timer, og når helt ud af Troldeskoven, inden de holder hvil for natten. De er trætte alle fire, og da hjorten har fundet en lille hulning under et træ, hvor den lægger sig for at sove, putter de tre nisser sig tæt ind til den og tæt ind til hinanden, og snart sover de alle fire trygt.

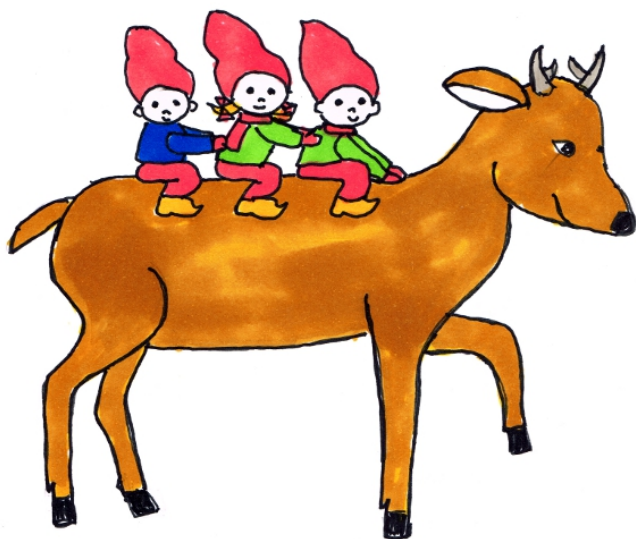
23. december

Næste morgen vågner Seks ved at hans store søskende sidder og piller ham i ørerne. "Synes du ikke at de er vokset lidt?" hvisker Fire. "Jo" mumler Fem, "men han har jo også været væk længe". "Og der er altså lidt hår i dem", fortsætter Fire og stikker en finger helt ind i Sekses ører, "prøv og mærk". Men nu synes Seks, at det kan være nok. "Hvad har I gang i?" spørger han lidt fornærmet. "Vi er ved at finde ud af, om du er blevet til en trold" siger Fire uforstyrret, "må vi lugte til dine tæer?". "Nej" hyler Seks "jeg er ikke blevet til en trold", men i det samme kommer han til at slå en ordentlig bøvs. Så Fire og Fem ser lidt mistroisk på ham. "Jeg er altså ikke nogen trold" gentager Seks, "og jeg har overhovedet ikke nogen hale".

"OK" siger Fire "lad os så komme videre".

De kalder på hjorten, som går og gnaver af det tørre græs, og et øjeblik efter suser de videre sydpå. Snart er de ved den store sø. "Hvordan kommer vi over?" siger Fem uroligt. "Svømmer" siger hjorten roligt, "hold godt fast". Og så vader den uden videre ud i vandet og begynder at svømme. "Hold da op" siger Fem, "det går godt nok nemt, når man har en hjort".

Da de er kommet over på den anden side, holder de et lille hvil, men hjorten er utålmodig efter at komme hjem, så det varer ikke længe, inden de suser videre gennem skoven. Det er næsten ikke til at forstå at nogen kan løbe så hurtigt. Ud på eftermiddagen når de frem til bækken ved bæverboet.

"Skal vi også svømme over her" spørger Fem lidt nervøst, "det var her, jeg var lige ved at drukne". Hjorten standser og tager et overblik over bækken. "Næh, jeg tror jeg kan springe over", siger den så, og så går den nogle skridt baglæns, tager tilløb og sætter over bækken i et vældigt spring. Nissebørnene lukker øjnene og bider tænderne sammen, men inden de ved af det, er de ovre og hjorten løber videre. "Hold da op" siger Fem for anden gang den dag. "Det går godt nok nemt når man har en hjort".

Lidt efter stopper hjorten op. "Jeg kender en genvej gennem skoven herfra" siger den, "stien er ikke så god, men jeg har løbet af den

mange gange – hvad siger I? Jeg tror, vi kan nå hjem til min familie i aften, hvis I har mod på det". "Du bestemmer" siger Fire, "det er dine ben, der løber". Og så drejer hjorten væk fra stien og ind mellem træerne, næsten uden at sætte farten ned. Stien er smallere her, næsten ikke til at se, og træernes grene hænger så langt nede, at nisserne må lægge sig helt ned på hjortens ryg. Og snart sover de alle tre.

De ved ikke hvor længe de har redet, men det er helt mørkt i skoven, bortset fra at månen skinner ned mellem træerne. "Så er vi der" siger hjorten, og den lyder lidt træt og forpustet men også glad. "Nu er jeg hjemme". Og den går ud mellem træerne og hen over den lille månebelyste eng, mens den forsigtigt kalder: "Far, mor, det er mig jeg er hjemme". Og så træder de to store hjorte ud fra skoven. "Min dreng, min dreng, er det virkelig dig" siger hjortens mor, og Kongehjorten rømmer sig lidt og siger: "Velkommen hjem knægt". "Er I meget sure på mig?" spørger hjorten lidt forlegen "fordi jeg løb hjemmefra og sådan". "Nej" siger dronningen meget bestemt. "Det var også vores skyld, det snakker vi ikke mere om. Vel Far?". Den store hjort skraber lidt med foden og mumler et eller andet der lyder som "OK".

”Men hvem er det, du har med?” spørger dronningehjorten, som først nu får øje på de tre nisser.

”Det er tre små nisser” siger hjorten. ”De hedder Fire og Fem og Seks. De hjalp mig med at slippe fri fra troldene, de er mine venner. De er også på vej hjem”. ”Jamen I må da blive her i nat, det er jo sent siger dronningehjorten. ”Ja” siger Fire lidt tøvende, ”men vi har jo stadig langt hjem, og det er jul i morgen og.”.... ”I kan da blive her og holde jul” siger hjorten. ”I skal da ikke gå midt ude i skoven juleaften”.

”Jeg ved ikke rigtig” siger Fire, og både Fem og Seks ser pludselig meget triste ud. ”Jeg rider hjem med jer i morgen” siger den unge hjort bestemt. ”Så I kan nå hjem til juleaften”. ”Jamen” siger dens mor, ”så er du jo ikke hjemme juleaften - og du er lige kommet og”... ”Jeg rider dem hjem” gentager hjorten. ”Og jeg skal nok nå tilbage, inden juleaften er forbi”.

”Du har ret” siger kongen pludselig, ”du hjælper dine venner, det er det rigtige at gøre. Du er en rigtig prins. Jeg er stolt af dig min søn”.

24. december

Den 24. december starter de tidligt, for nisserne kan næsten ikke vente på at komme hjem. Hjorten har fået hvilet benene og fået et godt foder, så snart går det igen i susende fart gennem skoven.

Hjorten er ikke kendt i denne del af skoven, men så længe de bare følger stien, går det nemt nok.

Da de kommer forbi huset med hønsene siger Fire :”Skal vi ikke lige kigge ind og se hvordan det går?”. Og så lister hjorten helt hen til huset, så de kan kigge ind ad et vindue. Inde i stuen går konen og dækker bord. Hun sætter tallerkener og krus på, mens hun snakker lidt med katten, der ligger henne ved ildstedet, med kun det ene øje åbent. ”Nu kommer de nok snart, Mis”, siger konen, så bliver der liv i huset kan du tro. ”Hun skal nok have gæster” hvisker Fem, ”vi må hellere lade være med at forstyrre, men lad os se, hvordan det går med hønsene.” De lister videre hen til hønsehuset og kigger ind gennem en sprække i døren. Der sidder alle hønsene pænt på række på deres pinde og foran dem står en lille hvid høne med en servietring på hovedet og basker med vingerne. ”Kom så piger” gokker den, ”kom så og hold takten: Glade jul.... ”Og så gokker og kagler og skræpper hønsene i kor noget der godt kunne lyde som ”Glade jul....” Det lyder forfærdeligt” hvisker Fem, ”men det er da godt at de er blevet gode venner igen”.

Da de fortsætter hen ad stien siger Fem: ”Skal vi ikke også lige kigge ind og se hvordan det går med den lille trold, måske er han ked af at han ikke var hjemme til festen”. Seks ser lidt nervøs ud ved tanken om at møde en trold igen, men Fire beroliger ham med, at det er en venlig lille trold, og at de kun skal snakke med ham et øjeblik. Hjorten går hen til vinduet ind til stuen, og der kan nisserne se den store far og moren og den lille dreng gå og pynte juletræ. Det ser hyggeligt ud, men de kan høre moren sige :”Jeg kan ikke forstå det. Jeg er sikker på at jeg stillede en skål pebernødder på køkkenbordet, og nu er de væk...”

Hjorten går hen til den næste vindue, og derinde kan de se en stor seng, og på sengen ligger en stor bunke gaver og midt i bunken sidder den lille trold, og det ser ud som om han er ved at bytte rundt på til og fra sedlerne på pakkerne, mens han ind imellem snupper en pebernød fra en stor skål, der står ved siden af ham.

Fem banker lidt på ruden og trolden hopper hen i vindueskarmen og lukker vinduet på klem. ”Hej” siger trolden, ”er det jer – har I fundet jeres lillebror?” ”Ja” svarer Fire ”og tak for hjælpen”. ”Og I har fået en hjort” fortsætter trolden, ”hvor har I hugget den?” ”Øh, det er øh, en af vores venner” siger Fem lidt svævende, ”men hvad med dig, er du ked at du ikke var hjemme til midvinter?”. ”Ork nej” svarer trolden, detteher bliver festligt. Bare vent til den lille dreng får en kaffekande og faren får et par lyserøde morgensko, og moren en fjernstyret bil. Det bliver en mægtig juleaften. Men bagefter tager jeg nok hjem til familien igen. Jeg trænger til at høre nogen ordentlige bøvs. Selv om den lille dreng er ved at komme efter det.”

”Nå men vi må videre” siger Fire”. ”God jul”, ”God jul” siger trolden, ”vil I have en pebernød?” Og så fortsætter de hen ad stien, gumlende på hver sin pebernød. De er ikke helt sikre på, om det er den rigtige vej ,men pludselig siger Fem: ”Det her sted kender jeg. Se, der er hulen og deroppe i træet sidder uglen”. ”Ja” siger Fire glad, ”herfra kan vi selv finde hjem. Løb du bare hjem til din far og mor, hjort. Hvis du skynder dig, kan du nå hjem, inden julefesten er forbi”. ”Fint” siger hjorten, ”hvis I er sikre på, at I kan klare jer. Jeg kommer og besøger jer en dag. Og tak for hjælpen. Farvel Seks”. ”Farvel” siger nisserne, og Seks må tørre øjnene lidt, da hjorten forsvinder ind i skoven.

Og så løber de, alt hvad benene kan bære dem, hjem til nissehuset. Og man kan næsten ikke tænke sig, hvor glade hele nissefamilien bliver, da de ser de tre små nisser. For selv om man har syv børn, er det meget at mangle tre af dem juleaften. Seks skynder sig at sige til Nisseemor, at han ikke mente det der med, at hun var en prut. Og Nisseemor siger at det har hun for længst glemt, og at hun er ked af at hun skældte ham ud, fordi han hoppede i mosbunkerne, og at han aldrig mere må løbe

hjemmefra,

Og det bliver den bedste juleaften nogensinde. Fire og Fem og Seks må fortælle om alt det de har oplevet – eller i hvert fald noget af det. Og alle nissebørnene får nye huer – og Lille Toves er endda med kvast.

Fem får et fint nyt halstørklæde, for det han har på, er næsten trevlet helt op, og kan knap nok nå rundt om hans hals. Og Seks får også et nyt i stedet for det, han gav Troldemor, og Nisseemor siger at det har han fortjent, fordi han er sådan en god lille nisse. Og både Nisseemor og Nissefar kigger ind i hans ører, og er enige om, at den smule hår såmænd kun er klædeligt.

Og så spiser og drikker og synger og danser de, lige til de trimler om i sengene og sover til den lyse morgen.

